

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 11Co/23/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4121212732
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 09. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Darina Vargová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2025:4121212732.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dariny Vargovej a členov senátu JUDr. Evy Šiškovéj a Mgr. Mareka Janigloša, v spore žalobkyne: A. B. C., nar. XX. XX. XXXX, D. XXXX/X, E., zastúpenej právnym zástupcom: JUDr. Peter Havlík advokátska kancelária s.r.o, Damborského 13, Nitra, IČO: 50 361 864, proti žalovanej: F. G., nar. XX. XX. XXXX, E. XX, E., zastúpenej advokátom: Mgr. Martin Lieskovský, Farská 40, Nitra, IČO: 42 427 291, o vydanie bezdôvodného obohatenia, v konaní o odvolaní žalovanej zo dňa 27. 12. 2024 proti rozsudku Okresného súdu Nitra č. k. 12C/62/2021-962 zo dňa 4. novembra 2024, takto

rozhodol:

Odvolací súd odvolanie žalovanej proti I. výroku rozsudku súdu prvej inštancie o d m i e t a .

P o t v r d z u j e napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v II. a III. výroku.

Žalobkyni p r i z n á v a nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom (v predmetnej veci druhým v poradí) Okresný súd Nitra (ďalej aj ako súd prvej inštancie alebo súd) zamietol návrh žalovanej na prerušenie konania (I. výrok), uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 40.000,- eur s 5 % úrokom z omeškania ročne od 09. 11. 2021 do zaplatenia, a to do 3 dní od právoplatnosti rozsudku (II. výrok) a o trovách konania rozhodol tak, že žalobkyni priznal náhradu trov konania v plnej výške, ktorú je povinná zaplatiť žalovaná s tým, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením (III. výrok).

2. Uviedol, že žalobkyňa sa podanou žalobou doručenou mu dňa 09. 11. 2021 domáhala od žalovanej zaplatenia sumy 40.000,- eur s príslušenstvom z titulu vydania bezdôvodného obohatenia, čo odôvodnila tým, že v omyle vyvolanom treťou osobou a bez právneho dôvodu poukázala na účet žalovanej dňa 19. 05. 2021 sumu 10.000,- eur a dňa 14. 06. 2021 sumu 30.000,- eur. Žalovaná odmieta dobrovoľne vrátiť finančné prostriedky.

3. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozsudku zo dňa 4. novembra 2024 skonštatoval, že rozsudkom č. k. 12C/62/2021-646 zo dňa 16. 10. 2023 (správne malo byť 9. augusta 2023 - poznámka odvolacieho súdu) zamietol žalobu žalobkyne a Krajský súd v Nitre ako súd odvolací uznesením č. k. 11Co/66/2023-753 zo dňa 10. apríla 2024 zrušil vyššie označený napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

4. Po vrátení veci na ďalšie konanie súd prvej inštancie vec opätovne prejednal a viazaný právnym názorom odvolacieho súdu rozhodol napadnutým rozsudkom č. k. 12C/62/2021-962 zo dňa 04. novembra 2024 (v predmetnej veci druhým v poradí) tak, že žalobe žalobkyne v plnom rozsahu vyhovel.

5. Súd prvej inštancie pri svojom rozhodovaní v predmetnej veci vychádzal z vykonaného dokazovania (výsluchov žalobkyne, žalovanej, svedkov ako i výsledkov oboznámenia sa s predloženými listinami), na základe ktorého zistil skutkový stav, výsledky ktorého zhrnul v 9. až 15. bode svojho rozsudku zo dňa 04. novembra 2024, pričom odvolací súd požije za potrebné poukázať na nasledovné zistenia:

5.1 Žalovaná uzatvorila dňa 09. 08. 2018 s VÚB, a.s. zmluvu o bežnom účte, na ktorý v tento deň vložila sumu 12.000,- eur, pričom od tohto dňa mala nastavenú SMS notifikáciu na účte na číslo telefónu XXXX XXX XXX. K účtu jej bola poskytnutá aj platobná karta, ktorú si prevzala dňa 24. 08. 2018.

5.2 Od 02. 10. 2018 došlo k zmene telefónneho čísla, na ktoré mala byť posielaná SMS notifikácia na číslo telefónu XXXX XXX XXX, čo je jedno z mobilných čísiel H. I..

5.3 Dňa 17. 05. 2019 bol realizovaný výber sumy 10.000,- eur žalovanou.

5.4 Žalovaná bola zamestnankyňou H. E., od 01. 05. 2007 pracovala ako referent pre dopravu, od 01. 04. 2016 ako referent dopravného urbanizmu a inžinieringu. Dňa 30. 03. 2020 si podala žiadosť o skončenie pracovného pomeru z dôvodu odchodu do dôchodku, pracovnú agendu a dokumentáciu odovzdala dňa 29. 04. 2020, jej pracovný pomer skončil dňom 30. 04. 2020 z dôvodu odchodu do starobného dôchodku.

5.5 Žalovaná tvrdila, že platobnou kartou nedisponovala, túto odovzdala svojmu zaťovi H. I.. Formou MMS mu dňa 28. 04. 2021 zaslala odfotenú kartičku k platobnej karte číslo účtu J. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX.

5.6 Na účet žalovanej bola dňa 29. 04. 2021 vložená suma 17.876,- eur spoločnosťou George Science s.r.o.

5.7 Žalobkyňa poukázala na účet vedený vo VÚB, a.s. na meno žalovanej č. J. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX dňa 19. 05. 2021 sumu 10.000,- eur a dňa 14. 06. 2021 sumu 30.000,- eur.

5.8 Z výpisu z účtu J. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX za mesiace apríl, máj, jún 2021 vyplýva, že boli realizované výbery hotovosti kartou: 03. 05. – v sume 1.000,- eur, 2.000,- eur, 2.000,- eur, 04. 05. – v sume 2.000,- eur, 10. 05. – v sume 2.000,- eur, 19. 05. – v sume 2.000,- eur, 2.000,- eur, 20. 05. – v sume 1.000,- eur, 2.000,- eur, 2.000,- eur, 24. 05. – v sume 1.000,- eur, 2.000,- eur, 2.000,- eur, 01. 06. – v sume 600 eur, 15. 06. – v sume 1.000,- eur, 2.000,- eur, 16. 06. – v sume 800,- eur, 2.000,- eur, 2.000,- eur, 17. 06. – v sume 200,- eur, 900,- eur, 2.000,- eur, 2.000,- eur, 30. 04. – v sume 2.000,- eur, 2.000,- eur.

5.9 Dňa 14. 06. 2021 žalovaná realizovala výber sumy 15.000,- eur na pobočke OC Mlyny, ako vyplýva zo správy VÚB, a.s.

5.10 Dňa 13. 10. 2021 bola uzatvorená medzi žalovanou a VÚB, a.s. Dohoda o zániku zmluvy o účte a súvisiacich zmlúv, účet zanikol ku dňu 28. 10. 2021.

6. Zistený skutkový stav súd prvej inštancie po právnej stránke posúdil podľa ust. § 451 ods. 1, 2, § 456 a § 458 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

7. Žalovaná navrhovala konanie prerušiť do právoplatného skončenia trestného konania vedeného OR PZ v Nitre pod ČVS: ORP-929/2-VYS-NR-2023 z dôvodu, že výsledok trestného konania môže mať podstatný vplyv na priebeh a výsledok prejednávaneho sporu. Súd prvej inštancie návrh žalovanej na prerušenie konania zamietol s poukazom na rozhodnutie odvolacieho súdu v prejednávanej spore a vyslovený záväzný právny názor ako i s poukazom na ust. § 162 ods. 1 písm. a/, ods. 3, § 164 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj CSP), nakoľko bol toho názoru, že prebiehajúce trestné stíhanie nezakladá dôvod na prerušenie konania podľa ust. § 162 CSP, ani podľa ust. § 164 CSP. Vzhľadom na dĺžku trvania konania, zásadu hospodárnosti konania (prejednanie veci bez zbytočných prietahov) a skutočnosť, že prerušenie konania predstavuje vo všeobecnosti skôr výnimku ako pravidlo, súd nevidel dôvod na prerušenie konania.

8. V ďalšej časti odôvodnenia svojho rozsudku sa súd prvej inštancie zaoberal podstatou zodpovednosti za bezdôvodné obohatenie (ust. § 451 a nasl. Občianskeho zákonníka), k vzniku ktorej je potrebné splnenie všetkých predpokladov, a to získanie bezdôvodného obohatenia jedným subjektom, protiprávnosť získania bezdôvodného obohatenia, majetková ujma iného subjektu a príčinná súvislosť medzi protiprávnym získaním bezdôvodného obohatenia jedným subjektom a majetkovou ujmov druhého subjektu. Súd vecnú legitímáciu skúma vždy aj bez návrhu, aj v prípade, že ju žiadna strana sporu nenamieta. Preskúvanie vecnej legitímácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane žalobcu), alebo pasívnej (existencia tvrdenej povinnosti na strane žalovaného), je imanentnou súčasťou súdneho konania (rozsudok NS SR 2Cdo/205/2009). Vecnú legitímáciu má ten, komu svedčí stav z hmotného práva, teda kto je nositeľom subjektívneho práva (aktívna vecná legitímácia) alebo nositeľom subjektívnej povinnosti vyplývajúcej z hmotného práva (pasívna vecná legitímácia), o ktorých sa v konaní rozhoduje. Aktívna legitímácia pri uplatnení zodpovednosti za bezdôvodné obohatenie vyplýva z ust. § 456 Občianskeho zákonníka, ktoré v rámci právneho vzťahu zo zodpovednosti za bezdôvodné obohatenie určuje oprávnený subjekt, v majetkovej sfére ktorého došlo k strate majetkových hodnôt, ktoré možno vyjadriť v peniazoch. Tomu, na úkor koho sa získalo bezdôvodné obohatenie, musí ten, kto bezdôvodné obohatenie získal, vydať všetko, čím sa obohatil. Povinným subjektom na vydanie bezdôvodného obohatenia je ten, kto sa bezdôvodne obohatil a oprávneným subjektom je ten, na úkor koho bezdôvodné obohatenie vzniklo.

8.1 Vzhľadom na procesnú obranu zo strany žalovanej sa súd zaoberal vecnou legitímáciou strán sporu v konaní. Bol toho názoru, že žalobkyňa je v konaní aktívne vecne legitímovaná, nakoľko od svojich rodičov získala peniaze (je jedno, či ako dar alebo ako pôžičku) a tieto poslala na účet žalovanej, v dôsledku čoho sa zmenšil majetok žalobkyne a zväčšil sa majetok žalovanej. V konaní bolo preukázané, že peniaze boli žalobkyňou zaslané na účet žalovanej, čo súd prvej inštancie vyhodnotil tak, že žalovaná je v konaní pasívne vecne legitímovaná, v dôsledku čoho sa žalobkyňa od nej dôvodne domáha vydania bezdôvodného obohatenia, teda vrátenia sumy 40.000,- eur s príslušenstvom. Žalovaná je v predmetnom spore nositeľkou povinnosti, splnenia ktorej sa žalobkyňa domáha, a to povinnosti vydať bezdôvodné obohatenie v sume 40.000,- eur, ktoré získala na úkor žalobkyne, teda je pasívne vecne legitímovaná. Súd prvej inštancie bol s poukazom na výsledky vykonaného dokazovania toho názoru, že došlo k bezdôvodnému obohateniu žalovanej na úkor žalobkyne v žalovanej sume, a to na základe plnenia bez právneho dôvodu. Nebolo sporné, že suma 40.000,- eur bola žalobkyňou poukázaná na účet v peňažnom ústave VÚB, a.s., ktorého majiteľkou bola v tom čase nesporne žalovaná. Žalobkyňa plnila na účet žalovanej a súčasne nebol medzi žalobkyňou a žalovanou zistený, tvrdený, ani preukazovaný iný dôvod plnenia na účet žalovanej, preto súd posúdil nárok žalobkyne na zaplatenie sumy 40.000,- eur podľa hmotnoprávných ustanovení upravujúcich vydanie bezdôvodného obohatenia. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalovaná v určitom okamihu získala plnením žalobkyne bez preukázaného právneho dôvodu peňažné prostriedky na účet, ktorého bola majiteľkou. Obrana žalovanej, spočívajúca v tom, že so žalobkyňou pred zaslaním sumy 40.000,- eur na jej účet nejednala, nemala vedomosť o tom, že žalobkyňa na jej účet vo VÚB, a.s. poslala túto sumu (ktorej vrátenie je predmetom súdneho konania), že týmito peniazmi nedisponovala, a preto sa nemohla obohatiť na úkor žalobkyne, nemá oporu v právnej úprave bezdôvodného obohatenia, je nesprávna a nevyplýva z ust. § 451 a nasl. Občianskeho zákonníka. Ak by bol v predmetnej veci daný súhlas žalovanej so zaslaním sumy 40.000,- eur na jej účet, nešlo by o nárok žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia, ale o nárok na plnenie zo záväzkového vzťahu. Bankový účet, na ktorý žalobkyňa plnila, bol dispozičným priestorom žalovanej, ktorá takto dostala do dispozície plnenie, na ktoré podľa jej vlastného tvrdenia nebol právny dôvod. Žalobkyňa teda v danej veci preukázala, že k bezdôvodnému obohateniu došlo na strane žalovanej, a to tým, že žalovaná prijala na svojom účte preukázateľne žalovanú sumu bez právneho dôvodu a bezdôvodne sa tým obohatila.

8.2 Bezdôvodné obohatenie na strane žalovanej vzniklo už okamihom prijatia plnenia od žalobkyne a už v tomto okamihu vznikla povinnosť žalovanej toto obohatenie vydať. Spôsob, akým žalovaná ako obohatená osoba následne s bezdôvodným obohatením na jej účte naložila, nemá vplyv na jej povinnosť bezdôvodné obohatenie vydať tomu, na úkor koho ho získala, teda žalobkyne. Pripísaním na účet žalovanej peňažné prostriedky nadobudli charakter pohľadávky žalovanej voči banke, ktorá na vyžiadanie z tohto účtu plnila (výberom hotovosti v sume 15.000,- eur a ďalšími výbermi z bankomatu na základe platobnej karty). Žalovaná potvrdila výber sumy 15.000,- eur v hotovosti z účtu v banke, ktorú podľa svojho tvrdenia odovzdala H. I.. Z uvedeného potom možno vyvodiť, že žalovaná minimálne túto sumu spotrebovala tým, že ju odovzdala inej osobe. Pokiaľ ide o ďalšie výbery z účtu na základe

platobnej karty, ktorej držiteľkou bola podľa oznámenia VÚB, a.s. žalovaná, súd prvej inštancie bol toho názoru, že bolo vecou žalovanej, keď sa rozhodla odovzdať svoju platobnú kartu do dispozície inej osobe (dcére a zaťovi H. I.), oznámiť identifikačné údaje k účtu H. I. (formou zaslania fotokópie identifikačnej karty k účtu s jej menom a priezviskom a IBAN-om tohto účtu) a súhlasiť s tým, aby od 02. 10. 2018 bola notifikácia o pohybe na jej účte zasielaná na mobilné telefónne číslo, ktoré používal. Tým jednoznačne umožnila, aby prístup k účtu vo VÚB, a.s., ktorého bola žalovaná majiteľkou a za ktorý zodpovedala, mala i ďalšia osoba, príp. ďalšie osoby. V dôsledku konania žalovanej mohla iná osoba, resp. osoby s týmto účtom do určitej miery disponovať (minimálne v rozsahu výberov z bankomatu na základe platobnej karty), pričom táto skutočnosť nemôže byť na ťarchu žalobkyne. Záväzok vzniknutý z bezdôvodného obohatenia nezaniká tým, že obohatený už predmetom obohatenia nedisponuje. Pri zmene vlastníctva veci, prostredníctvom ktorej sa určitá osoba bezdôvodne obohatila na úkor iného, povinnosť na vydanie takého bezdôvodného obohatenia na nadobúdateľa neprechádza. S poukazom na uvedené, potom ani záväzok žalovanej, u ktorej v určitom okamihu vzniklo bezdôvodné obohatenie v sume 40.000,- eur na úkor žalobkyne tým, že na svoj účet prijala od žalobkyne túto sumu, nezanikol tým, že predmetná suma bola spotrebovaná jedným výberom v hotovosti, resp. výbermi z bankomatu (zrejme osobou, ktorá disponovala platobnou kartou k účtu žalovanej), a teda žalovaná už túto sumu nemá k dispozícii. Je bez právneho významu tvrdenie žalovanej, že o peniazoch od žalobkyne na svojom účte nevedela, nedisponovala nimi, a teda sa nemohla ani obohatiť na úkor žalobkyne. Pokiaľ nedôjde k vráteniu predmetu bezdôvodného obohatenia tomu, na úkor koho vzniklo, záväzok vzniknutý z obohatenia nezaniká tým, že obohatený už predmetom obohatenia nedisponuje (rozsudok NS ČR v konaní pod sp. zn. 25Cdo/413/2000 zo dňa 24. 01. 2002). Predpokladom zodpovednosti za bezdôvodné obohatenie nie je protiprávny úkon obohateného, ani jeho zavinenie, ani to, či sám o získaní bezdôvodného obohatenia vedel alebo nevedel, ale objektívne zistený vzniknutý stav obohatenia, ku ktorému došlo spôsobom, ktorý právny poriadok neuznáva.

8.3 K argumentácii ohľadne platobného miesta súd prvej inštancie uviedol, že o platobnom mieste sa dá hovoriť v prípade, ak sa veriteľ s dlžníkom dohodne, že svoj záväzok dlžník splní veriteľovi tým, že plnenie poukáže na účet tretej osoby, ktorá s takouto dohodou súhlasí a ktorá následne plnenie odovzdá alebo poukáže veriteľovi, prípadne ktorá si započíta svoju vlastnú pohľadávku voči veriteľovi. V tomto spore však nebola žiadnym spôsobom preukázaná ani dohoda medzi žalobkyňou a inou osobou o splnení akéhokoľvek záväzku tým, že má plniť na účet žalovanej, teda nebol preukázaný záväzok žalobkyne plniť, takisto nebola preukázaná existencia dohody so žalovanou o plnení záväzku na jej účet, a ani dohoda o tom, že žalovaná tieto prostriedky odovzdá H. I. alebo inej tretej osobe, alebo že si ich započíta so svojou pohľadávkou. Preto nie je možné dospieť k záveru, že účet žalovanej bol iba akýmsi platobným miestom.

9. Súd zamietol návrhy žalovanej na doplnenie dokazovania výsluchom svedkyne A. K., svedka H. I.. V písomnom podaní zo dňa 13. 10. 2024 žalovaná navrhovala identifikovať vlastníkov účtov v SLSP, a.s, VÚB, a.s, Tatra banka, a.s. a následne ich vypočuť ako svedkov, z akého dôvodu posielali na účet peniaze a či poznajú osobu H. I.. V tejto súvislosti súd prvej inštancie poukázal na ust. § 153 CSP a uviedol, že návrhy na doplnenie dokazovania mala žalovaná predniesť skôr, nakoľko argumentácia žalobkyne bola jasná, bolo zrejmé, čoho sa od žalovanej domáha a na základe akých tvrdení. Okrem toho navrhnuté dôkazy by nič nevypovedali k spornej otázke, kto sa na úkor žalobkyne bezdôvodne obohatil. Navyiac, svedkyňa by sa vedela vyjadriť len k tomu, čo v podstate ani nebolo sporné, a to kde žalovaná (na akom úseku) pracovala. Rovnaká argumentácia platí aj pre návrh na doplnenie dokazovania v súvislosti s identifikáciou vlastníkov účtov a ich následný výsluch ako svedkov, nakoľko takýto dôkaz mohol byť navrhnutý skôr a ani z rozhodnutia odvolacieho súdu nevyplývala povinnosť pre súd prvej inštancie doplniť dokazovanie v tomto smere, pretože súd mal vo veci rozhodnúť už na základe vykonaného dokazovania, pričom sa mal opätovne zaoberať otázkou pasívnej vecnej legitímácie žalovanej. Žalovanou navrhnuté dôkazy a ich vykonanie by nesmerovali k vyriešeniu tejto otázky. K nevykonaniu navrhovaného výsluchu svedka H. I. súd prvej inštancie uviedol, že konanie o obmedzenie jeho spôsobilosti na právne úkony bolo pre späťvzatie návrhu zastavené. Svedok sa na základe predvolania neodstaval na pojednávanie za účelom jeho výsluchu, svoju neúčast však ospravedlnil zo zdravotných dôvodov. Súd prvej inštancie konštatoval, že nezhliadol dôvod na odročenie pojednávania a opätovné predvolávanie svedka, nakoľko s poukazom na obsah súdneho spisu považoval konanie svedka za účelové a bol toho názoru, že H. I. sa vyhýba všetkými možnými spôsobmi svojmu výsluchu. Postupoval v intenciách zrušujúceho uznesenia odvolacieho súdu, preveril stav konania vedeného pod sp. zn. 35Ps/10/2021 a vyvodil záver, že menovaného nie je možné

vypočúť ako svedka, a to s poukazom na jeho správanie, na znalecký posudok č. 1/2021 zo dňa 07. 06. 2021, pričom následne sa už súdu nepodarilo posúdiť jeho zdravotný stav, pretože konanie bolo zastavené. Výsluch tohto svedka súd ani nepovažoval za potrebný, nakoľko aj odvolací súd vo svojom zrušujúcom uznesení uviedol, že vo veci možno rozhodnúť i bez tohto výsluchu na základe už vykonaného dokazovania.

10. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1 CSP tak, že v konaní úspešnej žalobkyni súd priznal náhradu trov konania ako aj trov odvolacieho konania v plnej výške, nakoľko žalobkyňa bola v konaní úspešná, keďže žalobe bolo v celom rozsahu vyhovené a dôvody hodné osobitného zreteľa s poukazom na ust. § 257 CSP zistené neboli. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník s poukazom na ust. § 262 ods. 2 CSP.

11. Proti rozsudku súdu prvej inštancie (proti všetkým jeho výrokom) zo dňa 04. novembra 2024 podala žalovaná prostredníctvom svojho právneho zástupcu odvolanie zo dňa 27. 12. 2024, pričom ako odvolacie dôvody uplatnila ust. § 365 ods. 1 písm. b/, d/, e/, f/, h/ zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj CSP).

11.1 K odvolacím dôvodom podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b/, f/, e/ CSP uviedla, že nebolo vyhovené jej návrhom na vykonanie dokazovania, ktoré uviedla v podaní zo dňa 13. 10. 2024 a súd sa nevyvsporiadal ani s predloženými listinnými dôkazmi k podaniu zo dňa 13. 10. 2024. Na základe výzvy súdu prvej inštancie uviedla, že trvá na výsluchu H. I. a zároveň navrhla pripojiť spis vedený Okresným riaditeľstvom Policajného zboru Nitra, odborom kriminálnej polície pod ČVS: ORP- 929/2-VYS-NR-2023, ktorý bol aj pripojený a jej právny zástupca do spisu aj nahliadol. Súd teda zjavne robil kroky smerujúce k tomu, aby vykonal navrhnuté dôkazy, resp. dal jej priestor na navrhovanie dôkazov, a to bez toho, aby došlo k sudcovskej koncentrácii konania. Potom ako právny zástupca žalovanej nahliadol do spisu zn. ČVS: ORP- 929/2-VYS-NR-2023 bolo podané vyjadrenie zo dňa 13. 10. 2024, spolu s prílohami, návrhmi na vykonanie dokazovania, ktoré všetky mali súvis s preukázaním toho, že v tomto prípade sporný účet, na ktorý žalobkyňa poslala žalovanú sumu, bol dohodnutým platobným miestom, keďže faktickým a dlhodobým užívateľom tohto účtu bol H. I. a rovnako tak bol podaný i návrh na prerušenie konania. Z návrhov na vykonanie dokazovania súd prvej inštancie akceptoval dva (dopyt na Okresný dopravný inšpektorát Nitra a Martin za účelom identifikovania histórie vlastníkov a držiteľov vozidla), pričom výsledky boli právne zástupcovi žalovanej predložené až priamo na pojednávaní dňa 04. 11. 2024, na ktorom bolo vyhlásené aj momentálne napadnuté rozhodnutie. Nie je zrejmé, prečo súd vykonal dva z celkovo ôsmich navrhovaných dôkazov a zvyšné nevykonal, pričom tento postup nebol ani nijako odôvodnený. Ak bol súd toho názoru, že navrhované dokazovanie nemôže priniesť žiadny výsledok pre toto konanie, tak by bolo logické, aby zamietol všetky návrhy na vykonanie dokazovania, nakoľko všetky boli smerované k preukázaniu toho, že sporný účet bol využívaný H. I. už aj v čase pred udalosťami týkajúcimi sa žalobkyne. K vykonaným dvom návrhom na vykonanie dokazovania sa žalovaná vyjadrila prostredníctvom svojho právneho zástupcu na pojednávaní dňa 04. 11. 2024 a výsledky tohto dokazovania preukazujú pravdivosť teórie o tom, že to bol H. I., pravdepodobne aj so svojou manželkou, kto preukázateľne fakticky užíval tento účet už v čase predchádzajúcim udalosťami, týkajúcim sa žalobkyne. Okresný dopravný inšpektorát Nitra predložil do súdneho spisu históriu držiteľov a vlastníkov motorového vozidla EČ E. XXX B., ktoré vozidlo patrilo G. I. a následne L. L., ktorý pravidelne vkladal peniaze na sporný účet. Práve tieto okolnosti naznačujú tomu, že H. I. využíval tento účet, ako svoj vlastný, resp. na vlastné účely. Okresný dopravný inšpektorát Martin poskytol takisto prehľad držiteľov a vlastníkov vozidla s EČ H. XXX M., pričom jeho vlastníkom bol v rozhodnom čase pán N.. Žalovanej nebol poskytnutý dostatočný čas na oboznámenie sa s uvedenými listinnými dôkazmi, pričom pán N. by sa vedel vyjadriť k tomu, ako bolo využívané toto motorové vozidlo. Uvedené vyjadrenie bolo potrebné doručiť jej právne zástupcovi tak, aby bola zachovaná lehota na prípravu na pojednávanie vrátane oboznámenia sa s týmito dôkazmi. Súd prvej inštancie sa k výsledkom takto vykonaného dokazovania (dopytom na dopravné inšpektoráty) žiadnym spôsobom nevyjadril. Rovnako sa nevyjadril ani k listinným dôkazom, ktoré žalovaná pripojila ako prílohy k písomnému podaniu zo dňa 13. 10. 2024. Súd prvej inštancie vykonal dva žalovanou navrhované dôkazy (z ôsmich navrhovaných), ale neuviedol, ako ich vyhodnotil, pričom týmto postupom súdu porušil ust. § 220 ods. 2 CSP. Zvyšných šesť návrhov na vykonanie dokazovania súd neakceptoval, pričom generálnym dôvodom ich nevykonania bola argumentácia, že boli podané neskoro a že ich žalovaná mohla predniesť vo svojich skorších podaniach. Výsluch svedkov A. K. a H. I. pritom žalovaná navrhovala už počas prvého konania pred

súdom prvej inštancie, preto argumentácia súdu prvej inštancie ohľadne ich nevykonania nie je pre tieto návrhy relevantná. Relevantná môže byť jedine vo vzťahu k zvyšným šiestim nevykonaným dôkazom z podania zo dňa 13. 10. 2024 (identifikácia účtov a následný výsluch vlastníkov týchto účtov). Nie je zrejmé, prečo súd zvolil takýto odlišný postup k návrhom na vykonanie dokazovania, ktoré boli súdu predložené v rámci jedného písomného podania. Navyac argumentácia súdu o neskorom predložení týchto návrhov na vykonanie dokazovania (identifikácia vlastníkov účtov a ich následný výsluch) je nelogická, nakoľko žalovanú súd prvej inštancie vyzval výzvou zo dňa 10. 06. 2024 na oznámenie, či trvá na výsluchu H. I. a zároveň na oznámenie prípadných iných návrhov na vykonanie dokazovania. Uvedený postup je nevysvetlený a nelogický. Po vrátení veci odvolacím súdom na nové konanie a rozhodnutie nebolo prvoinštančné konanie nijakým spôsobom koncentrované a žalovaná nebola nijako obmedzená v predkladaní návrhov na vykonanie dokazovania. S poukazom na právny názor odvolacieho súdu žalovaná v ďalšom konaní predložila aj návrhy na vykonanie dokazovania spolu s listinnými dôkazmi, ktorými mala záujem preukázať, že účet, na ktorý platila žalobkyňa, predstavoval platobné miesto dohodnuté žalobkyňou a H. I. a súd prvej inštancie sa mal vysporiadať s touto argumentáciou ohľadom platobného miesta. Žalovaná nepovažovala za správny postup súdu prvej inštancie, ktorý argumentoval tým, že z rozhodnutia odvolacieho súdu nevyplývala povinnosť doplniť dokazovanie, pretože odvolací súd výslovne počítal s doplnením dokazovania a súd prvej inštancie ju aj vyzval na označenie ďalších návrhov na vykonanie dokazovania, preto jeho argumentácia o neskorom predložení návrhov na vykonanie dokazovania nemá zákonnú oporu. Návrhy na vykonanie dokazovania v podobe identifikácie účtov, ktoré boli špecifikované v podaní zo dňa 13. 10. 2024 má svoj súvis s reportom využitia účtu od 09. 08. 2018 do 28. 10. 2021, s ktorým sa súd prvej inštancie nijako nevysporiadal. Identifikácia týchto účtov a následne vypočutie ich vlastníkov možno mohlo viesť k preukázaniu toho, že sporný účet fakticky užíval už dlhodobo H. I., čím by bola preukázaná aj argumentácia žalovanej o platobnom mieste a nedostatku jej pasívnej vecnej legitímácie. Odvolací súd vo svojom zrušujúcom uznesení zo dňa 10. 04. 2024 narážal na prebiehajúce konanie o obmedzení spôsobilosti H. I. na právne úkony, ktoré však bolo zastavené z dôvodu späťvzatia návrhu zo strany G. I. zo dňa 25. 09. 2024. Jeho výsluch bolo možné vykonať a neboli splnené podmienky pre rozhodnutie vo veci bez vykonania jeho výsluchu, ako to uviedol Krajský súd v Nitre v rámci svojho uznesenia zo dňa 10. 04. 2024. Uvedené namietal aj právny zástupca žalovanej na pojednávaní dňa 04. 11. 2024, na ktorom bol vyhlásený napadnutý rozsudok. Žalovaná sa nestotožnila s tvrdením, že by navrhované dokazovanie nemalo žiadne vplyv na konanie, nakoľko by sa ním mohlo preukázať, že sporný účet využíval H. I. a že tento účet bol v zmysle dohody medzi H. I. a žalobkyňou určený za platobné miesto v rámci ich vzájomného (preukázaného a nesporného) záväzku, ktorý mal zo strany H. I. len predstieraný charakter.

11.2 K odvolacím dôvodom podľa ust. § 365 ods. 1 písm. d/, f/, h/ CSP žalovaná uviedla, že sa nestotožňuje s argumentáciou súdu prvej inštancie v 20. bode napadnutého rozsudku a nepovažuje za potrebné, aby k dohode medzi veriteľom a dlžníkom pristúpil súhlas vlastníka účtu na to, aby vznikla dohoda o platobnom mieste. V tomto konkrétnom prípade bol vytvorený domnelý záväzok medzi H. I. ako veriteľom a žalobkyňou ako dlžníčkou. Práve z tohto domnelého titulu žalobkyňa aj vykonala sporné platby, ktoré ako sama uviedla vo svojej replike, vykonala v dôsledku toho, že bola H. I. uvedená do omylu. Tieto skutočnosti súd prvej inštancie nijako nevzal do úvahy a nevysporiadal sa s tým, čo predchádzalo vykonaniu úhrad zo strany žalobkyne. Sporný účet preukázateľne dlhodobo užíval H. I., pravidelne si sem nechával posielat' platby za rôzne služby (vyplýva to z reportu využívania účtu a táto skutočnosť mohla byť preukázaná aj navrhovaným dokazovaním, ktoré bolo však nedôvodne zamietnuté), a preto ho bolo potrebné vnímať ako účet, s ktorým disponoval a fakticky narábala H. I. a cez túto optiku bolo potrebné posúdiť predmetný účet ako dohodnuté platobné miesto. Nie je pravdivé tvrdenie súdu prvej inštancie, že nebola preukázaná dohoda medzi žalobkyňou a inou osobou o splnení akéhokoľvek záväzku tým, že má plniť na sporný účet. Takáto dohoda bola preukázaná listinnými dôkazmi, ktoré žalovaná pripojila k podaniu zo dňa 13. 10. 2024, s ktorými sa však súd nijako nevysporiadal (najmä zápisnice žalobkyne a jej otca z trestného konania, z ktorých je zrejmé, že komunikovali výlučne s H. I., nie so žalovanou a na podklade tejto komunikácie a domnelého záväzku, uskutočnila žalobkyňa sporné platby). Ich podstatný obsah bol zhrnutý v podaní zo dňa 13. 10. 2024, ale súd prvej inštancie s týmito informáciami nijako nenaložil, v dôsledku čoho dospel k takýmto neúplným a nesprávnym skutkovým zisteniam, a tým aj k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci. Existencia takejto dohody medzi žalobkyňou a inou osobou (H. I.) je zrejmá z výpovedí žalobkyne a jej rodičov ako svedkov v rámci tohto súdneho konania (výpoveď otca žalobkyne O. C., ktorý bol vypočutý na pojednávaní dňa 24. 10. 2022, ktorý na otázku, či mu žalobkyňa hovorila, kto ju inštruoval, koľko peňazí a kam má poslať uviedol, že komunikovala s I., podrobnosti nevie, nechali to na ňu). Žalovaná ďalej poukázala

na výpoveď žalobkyne na pojednávaní dňa 01. 06. 2022 a vzhľadom na ňou uvedené skutočnosti bolo nutné dedukovať, že sporný účet bol dohodnutý ako platobné miesto, ktoré využíval H. I., účet bol v jeho faktickej dispozícii a on je osobou, ktorá je v rámci uplatňovania nárokov žalobkyne pasívne vecne legitimovaná. Ďalej žalovaná zotrvala na vznesenej námietke aktívnej vecnej legitimácie. Na pojednávaní dňa 01. 06. 2022 sa žalobkyňa vyjadrila na otázku, komu patrili peniaze, ktoré poslala na účet žalovanej tak, že peniaze pochádzali z hypotekárneho úveru, ktorý si vzali jej rodičia, pričom medzi nimi nebola spísaná žiadna zmluva o pôžičke, ktorou by jej boli takéto peniaze poskytnuté. Peniaze mali byť poslané na účet ich dcéry (žalobkyne), ktorá s nimi mala naložiť spôsobom, ako o tom boli rodičia žalobkyne oboznámení. Z výpovede svedka C. nevyplýva záver o tom, že by boli peniaze darované žalobkyňi, resp. že by bolo prevedené vlastnícke právo na žalobkyňu k týmto peniazom. Jediné čo vykonali, bolo to, že peniaze získané úverom presunuli na účet žalobkyne, ktorá ich posunula na sporný účet. Svedok C. sa vyjadril, že žalobkyňa komunikovala s I., ktorý ju inštruoval, ako naložiť s peniazmi a rodičia žalobkyne to nechali na ňu. V tomto prípade je nutné prihliadnuť na to, že peniaze v skutočnosti patrili rodičom žalobkyne, preto by mali byť žalobcami v tomto prípade manželia C.. Žalobkyňa nie je s ohľadom na uvedené skutočnosti aktívne vecne legitimovaná osobou v tomto konaní. K názoru, že žalovaná je pasívne legitimovaná, dospel súd prvej inštancie po zohľadnení právneho názoru Krajského súdu v Nitre. S týmto názorom súdov žalovaná nesúhlasila, nakoľko k vyriešeniu merita veci pristúpili po zohľadnení toho, že je administratívna vlastníčka účtu, v prospech ktorého boli vykonané platby zo strany žalobkyne. Súd sa nezaoberal tým, že medzi žalobkyňou a H. I. prebiehala nesporne vzájomná komunikácia, vznikol medzi nimi nesporne záväzok, ktorý bol zo strany H. I. len predstieraný a tým uviedol žalobkyňu (podľa jej vlastných slov) do omylu, v dôsledku ktorého uskutočnila majetkový transfer v prospech účtu, ktorého bola žalovaná administratívnou vlastníčkou, avšak dlhodobo bol užívaný H. I.. K tomuto žalovaná navrhovala vykonať dokazovanie, ktoré súd bez relevantného odôvodnenia zamietol. Dôkazom o užívaní účtu zo strany H. I. je report využitia účtu od 09. 08. 2018 do 28. 10. 2021, ktorý do konania predložila, s ktorým sa súd však opätovne (v rozpore s ust. § 220 ods. 2 CSP) nijakým spôsobom nevysporiadal. Za okolností, kedy skutočne existujú náznaky/podozrenie z toho, že H. I. spáchal trestný čin podvodu (vychádzajúc z vydaného uznesenia o začatí trestného stíhania), kde poškodenou bola práve žalobkyňa, nie je možné zo strany súdov opomínať celý komplex okolností, ktoré predchádzali majetkovému transferu zo strany žalobkyne v prospech sporného účtu. Nie je možné opomínať to, že do celého komplexu okolností (komunikácia medzi žalobkyňou, jej otcom a H. I., pochybné sľuby o zabezpečení pozemku, okamžité výbery peňazí zo sporného účtu po vkladoch, okamžité nadobúdanie motorových vozidiel obchodnou spoločnosťou MMotors, s.r.o. po výbere peňazí vložených žalobkyňou na sporný účet a pod.) nebola žalovaná nijakým spôsobom zakomponovaná a o ničom nevedela, čo v podstate potvrdili nielen rodičia žalobkyne, ale aj svedok O.. Nebyť týchto všetkých okolností, by bolo logické, ak by ju súd označil za pasívne vecne legitimovanú osobu, nakoľko by bolo za tejto situácie možné konštatovať, že žalobkyňa poslala na jej účet peniaze bez právneho dôvodu. Tieto okolnosti tu však sú, nie je možné ich opomínať a dávajú tomuto prípadu širší kontext, ktorý je potrebné vziať do úvahy pri dedukovaní pasívne vecne legitimovanej osoby. Opomínaním týchto okolností súdy značne zjednodušujú celú vec, robia rozsudok nepreskúmateľným a napíňajú tak ňou uplatnené odvolacie dôvody. I keď žalovaná bola administratívnou vlastníčkou účtu, doložila súdu doklady a predložila návrhy na vykonanie dokazovania, z ktorých bolo možné dedukovať záver o tom, že s účtom fakticky narábal H. I.. Pokiaľ súd tvrdil, že peniaze sa dostali na účet žalovanej bez právneho dôvodu (skutková podstata bezdôvodného obohatenia), tak nejde o presné tvrdenie a súd nezohľadnil všetky skutkové okolnosti prípadu, ktoré jednak boli preukázané a ktoré mohli byť preukázané. Nie je zrejme ani to, ako sa súd vysporiadal so svedeckými výpoveďami svedkov O. a P. a s odpoveďou na žiadosť podanú v zmysle zákona o slobodnom prístupe k informáciám zo dňa 22. 06. 2022 pod č. 10040/2022/OM. Ďalej žalovaná v odvolaní tvrdila, že podľa jej výpisov z účtu, to nemohla byť ona, kto vykonával výbery z bankomatov, keďže sa preukázateľne nenachádzala na miestach, kde výbery boli vykonávané. V podaní zo dňa 23. 06. 2022 súdu predložila výpisy z jej účtu a nevyplýva z nich žiaden podozrivý pohyb, ktorý by ju spájal s podvodným konaním H. I.. Z výpisu z účtu za mesiac 05/2021 je dokonca zrejme, že dňa 21. 05. 2021 sa nachádzala v meste N. H., ktoré je len malý kúsok vzdialené od Q. E., kde sa v zmysle výpisu z účtu nachádzala už dňa 20. 05. 2021 a kde zotrvala až minimálne do dňa 26. 05. 2021, kedy bola opätovne na nákup v meste N. H.. Logickým dôsledkom uvedených skutočností je, že nemohla dňa 21. 05. 2021 uskutočniť výbery hotovosti z bankomatov v I., ako to vyplýva z výpisu zo sporného účtu č. X/XXXX (účet vedený vo VÚB, a.s., IBAN: J. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX). Žalovaná do spisu doložila svoje výpisy z účtu, ako aj SMS komunikáciu s dcérou G. I. a rôzne iné dôkazy, pričom súd na tieto dôkazy nereflektoval a neuviedol ani to, ako ich vyhodnotil. V závere odvolania žalovaná namietala aj určenie začiatku omeškania s plnením, pretože súd prvej inštancie v rozsudku ustálil začiatok omeškania ku dňu

09. 11. 2021, ale neuviedol žiadne odôvodnenie, prečo by mal byť tento deň prvým dňom omeškania. Samotná žaloba je datovaná ku dňu 08. 11. 2021 a žalovanej bola doručená dňa 22. 11. 2024 (správne malo byť 2021 – poznámka odvolacieho súdu), pričom do omeškania sa mohla najskôr dostať deň po doručení žaloby, nakoľko dovtedy nemala žiadnu vedomosť o existencii jej povinnosti vydať niekomu bezdôvodné obohatenie.

12. K výroku o náhrade trov konania žalovaná uviedla, že súdu zdokladovala svoje majetkové pomery (výpisy z účtu, je na starobnom dôchodku, ktorý je jej jediným príjem). Súd nijakým spôsobom nezohľadnil okolnosti hodné osobitného zreteľa, ktoré sprevádzajú celé konanie, ktoré vyplývajú aj z vyššie uvedeného textu tohto odvolania. S celou vecou od počiatku konania nemala nič spoločné, preto, ak by mala byť zaviazaná hradiť istinu s príslušenstvom, žiadala, aby vo vzťahu k trovám konania odvolací súd aplikoval ust. § 257 CSP a nepriznal žalobkyni nárok na náhradu trov konania. Ak malo byť konanie posúdené výslovne len na základe vlastníctva účtu, bez zohľadnenia všetkých súvisiacich okolností, ktoré sprevádzali vykonanie platby v prospech sporného účtu, tak k takémuto rozhodnutiu mohol súd pristúpiť hneď na prvom pojednávaní vo veci a nevytvárať tak ďalšie trovy konania. Aj toto je ďalšia zo skutočností, ktorá odôvodňuje postup podľa ust. § 257 CSP. Pojednávanie dňa 04. 11. 2024 sa konalo v jej neprítomnosti, hoci žiadala o jeho odročenie. Ako prílohu k odvolaniu predložila potvrdenie o absolvovaní vyšetrenia v deň pojednávania. Mala záujem byť prítomná na pojednávaní, nakoľko išlo o prvé pojednávanie po vrátení veci späť na Okresný súd Nitra a zároveň išlo o pojednávanie, na ktorom bolo opätovne rozhodnuté. Merito veci je pre ňu veľmi podstatné, nakoľko výsledok tohto konania môže mať pre ňu ako pre starobnú dôchodkyňu existenčný charakter. V neposlednom rade je zrejmé, že Krajský súd v Nitre prezentoval úplne iný právny názor, než mal Okresný súd Nitra v prvom rozsudku, preto mala žalovaná záujem vyjadriť sa.

13. V prípade, ak by ju súd chcel zaviazat' povinnosťou úhrady v prospech žalobkyne, tak by to malo byť len v rozsahu sumy 15.000,- eur (čo uviedol už jej právny zástupca v záverečnej reči pred vydaním prvého rozsudku súdu prvej inštancie), ktorú fakticky vybrala, aj to len na požiadanie H. I., k čomu sa už viackrát vyjadrovala počas priebehu konania.

14. Žalovaná navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie č. k. 12C/62/2021-962 zo dňa 04. 11. 2024 zrušil v zmysle ust. § 389 ods. 1 písm. b/, c/ CSP a v zmysle ust. § 391 ods. 1 CSP mu vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Bola toho názoru, že takýto postup je možný aj napriek tomu, že ide o v poradí druhé rozhodnutie odvolacieho súdu, nakoľko boli naplnené podmienky pre tento postup podľa ust. § 389 ods. 1 písm. b/, c/ CSP, ktoré ustanovenia predchádzajú ust. § 390 CSP, preto má postup podľa ust. § 389 CSP prednosť pred postupom podľa ust. § 390 CSP. Alternatívne žiadala, aby odvolací súd zmenil rozsudok Okresného súdu Nitra č. k. 12C/62/2021-962 zo dňa 04. 11. 2021 (správne malo byť 2024 – poznámka odvolacieho súdu) tak, že žalobu zamietne a zaviazá žalobkyňu povinnosťou náhrady trov konania, vrátane odvolacieho konania v rozsahu 100 %. V prípade, ak odvolací súd potvrdí napadnutý rozsudok v I. a II. výroku, navrhla, aby zmenil III. výrok napadnutého rozsudku tak, že žiadna zo strán konania nemá nárok na náhradu trov konania.

15. Žalobkyňa podala prostredníctvom svojho právneho zástupcu vyjadrenie zo dňa 20. 01. 2024 k odvolaniu žalovanej zo dňa 27. 12. 2024. Uviedla, že rozsudok súdu prvej inštancie považuje za vecne správny, náležité a vyčerpávajúco odôvodnený, spravodlivý a plne rešpektujúci právny názor odvolacieho súdu, vyslovený v zrušujúcom rozhodnutí.

15.1 Súd prvej inštancie sa v súlade so zákonom vysporiadal s dôvodmi nevykonania žalovanou navrhovaných dôkazov, návrhy žalovanej na doplnenie dokazovania zamietol z dôvodov sudcovskej koncentrácie konania. Predmetný spor je vedený od roku 2021, pričom už bol raz meritórne rozhodnutý, rozsudok súdu prvej inštancie bol zrušený a vec bola vrátená na opätovné rozhodnutie. Počas celého tohto obdobia mala žalovaná dostatok priestoru na predloženie dôkazov, resp. na podanie takýchto návrhov na doplnenie dokazovania, čo sa však nestalo a takéto návrhy predložené v samom závère konania za stavu, kedy je zrejmé ako súd rozhodne, je možné považovať len za snahu o obštrukciu v konaní. Súd nie je povinný vykonať každý dôkaz, ktorý strana sporu navrhne. Je plne na úvahe súdu, ktoré z navrhovaných dôkazov vykoná a ktoré nie, pri tom berie do úvahy aj výpovednú hodnotu a význam navrhovaného dôkazu pre rozhodnutie o merite veci. Súd prvej inštancie správne uviedol, že navrhnuté dôkazy by nič nevyviedli k otázke, kto sa na úkor žalobkyne bezdôvodne obohatil, teda kto je v konaní pasívne vecne legitimovaný.

15.2 Súd prvej inštancie sa správne vysporiadal aj s návrhom žalovanej na prerušenie konania a tento zamietol. Samotná skutočnosť prebiehajúceho trestného konania nezakladá zákonný dôvod na prerušenie konania a je evidentné, že týmto návrhom ako aj všetkými ostatnými návrhmi žalovanej na doplnenie dokazovania o veľké množstvo dôkazov žalovaná len sleduje zámer oddialiť konečné rozhodnutie súdu. Toto je zrejmé aj z toho, aký záväzný názor vyslovil odvolací súd v zrušovacom uznesení, ktorým bol súd prvej inštancie viazaný. Za situácie, keď súd môže rozhodnúť vo veci bez toho, aby musel vykonávať ďalšie dokazovanie a kde už vec bola raz rozsudkom rozhodnutá a kde existuje jednoznačný právny názor odvolacieho súdu, je možné považovať návrh žalovanej na prerušenie konania za pokus o obštrukciu v konaní. Súd situáciu správne vyhodnotil tak, že nevidel dôvod na odročenie pojednávania a opakované predvolávanie svedka H. I., ktorého správanie považoval za účelové s poukazom na obsah spisu, z ktorého je zrejmé, že H. I. sa vyhýba všetkými možnými spôsobmi svojmu výsluchu aj v iných konaniach. Takisto vzhľadom na jeho zdravotný stav uvedený v znaleckom posudku by pokus o vykonanie jeho výsluchu bol zrejme bezvýsledný a márný.

15.3 Súd sa podrobne a vyčerpávajúco vyjadril v odôvodnení napadnutého rozsudku aj k aktívnej a pasívnej vecnej legitímácii. Aktívna vecná legitímácia bola opakovane rozhodnutá a potvrdená aj odvolacím súdom. Pasívna vecná legitímácia žalovanej jednoznačne pre súd prvej inštancie vyplynula z dokazovania, ako aj z právneho názoru odvolacieho súdu. Je právne bezvýznamné, ako žalovaná s poukázanou sumou naložila, rovnako tak je bez právneho významu, ako naložila s ostatnými sumami, ktoré jej na účet zaslala žalobkyňa. Žalovaná nebola, ako to účelovo nazýva, iba akási správkyňa účtu, ale ona účet zriadila, na jej meno bol vedený a ona s ním preukázateľne disponovala. Žiadnym dôkazom nepreukázala ani svoju právnu konštrukciu o platobnom mieste, vytvorenú s cieľom zbaviť sa povinnosti vydať bezdôvodné obohatenie. Aby bolo možné hovoriť o platobnom mieste, muselo by to byť trojstranne dohodnuté, teda preukázateľnou dohodou medzi žalobkyňou, žalovanou a H. I. o tom, že účet žalovanej bude platobným miestom pre konkrétny účel. Pre právne ustálenie, kto je vo vzťahu k povinnosti vydať bezdôvodné obohatenie povinným subjektom, a teda kto je pasívne vecne legitimovaný, je potrebné si uvedomiť, kto sa obohatil vo vzťahu ku komu, resp. na úkor koho. Vo vzťahu k žalobkyňi sa obohatila žalovaná (nie H. I.), pretože prijala peňažné plnenie určené jej do dispozície. Preto nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia môže uplatniť žalobkyňa jedine proti žalovanej. V tomto smere žalobkyňa poukázala na rozsudok NS ČR v konaní pod sp. zn. 25Cdo 41/2000 zo dňa 24. 01. 2002, podľa ktorého na povinnosť vydať bezdôvodné obohatenie nemá vplyv spôsob, akým obohatený následne naloží s vecami, o ktoré sa obohatil. Iná situácia by bola, ak by existovala medzi všetkými tromi subjektami dohoda o platobnom mieste s tým, že adresátom je H. I.. Z vykonaného dokazovania však nevyplývalo, že by takáto dohoda o platobnom mieste existovala. Žalovaná svoje tvrdenia nepreukázala, naopak, v konaní bolo preukázané, že od samého začiatku konania vo svojich písomných vyjadreniach uvádzala viaceré nepravdivé skutočnosti. Hlavnou z nich je tvrdenie, že žalovaná so svojím účtom nikdy reálne nedisponovala a nevybrala z neho ani cent, čo sa v konaní preukázalo ako nepravdivé tvrdenie. Žalobkyňa navrhla, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny a žalobkyňu zaviazal na náhradu trov odvolacieho konania.

16. Žalovaná vo vyjadrení zo dňa 05. 02. 2025 prostredníctvom svojho právneho zástupcu uviedla, že sa v plnom rozsahu pridržiava svojej argumentácie v odvolaní zo dňa 27. 12. 2024. K tvrdeniam žalobkyne sa žalovaná vyjadrila už v podanom odvolaní, v bodoch 1 – 9, na ktoré body žalobkyňa nijakým spôsobom vo svojom vyjadrení nereagovala. Preto je možné jej vyjadrenia vyhodnotiť len ako jednostranné tvrdenia, nezohľadňujúce objektívny stav a priebeh konania na prvostupňovom súde. Žalovaná zotrvala na argumentoch ohľadom potreby výsluchu H. I., resp. nesplnenia podmienok na nevykonanie jeho výsluchu. Žalobkyňa v rámci svojho vyjadrenia opäť žiadnym spôsobom nereagovala na argumenty, týkajúce sa osoby H. I. a jeho výsluchu. Otázku aktívnej, ako aj pasívnej vecnej legitímácie považovala žalovaná v konaní aj naďalej za spornú, pričom argumenty vo vzťahu k tejto otázke odôvodnila v podanom odvolaní. K otázke platobného miesta, v nadväznosti na vyjadrenia žalobkyne uviedla, že jej nebolo umožnené v plnej miere preukázať existenciu platobného miesta, nakoľko nebolo vyhovené všetkým jej návrhom na vykonanie dokazovania. Vyjadrenie žalobkyne vo význame, že ako žalovaná nepreukázala právnu konštrukciu o platobnom mieste, za nedôvodné. V tomto prípade sa nevyžadovala trojstranná dohoda o platobnom mieste, keďže účet bol fakticky využívaný H. I. už dávno predtým, než došlo k platbám na tento účet zo strany žalobkyne. Žalovaná upriamila pozornosť odvolacieho súdu na skutočnosť, že na základe uznesenia Okresného súdu Nitra č. k. 12C/62/2021-1014 zo dňa 28. 01. 2025 bola oslobodená od súdnych poplatkov v celom rozsahu. Žiadala odvolací súd, aby

v prípade potvrdenia I. a II. výroku rozsudku súdu prvej inštancie zohľadnil túto skutočnosť (oslobodenia od súdnych poplatkov) a zmenil napadnutý rozsudok v III. výroku tak, že žiadna zo strán konania nemá nárok na náhradu trov konania. Primárne aj naďalej žiadala odvolací súd, aby napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie č. k. 12C/62/2021-962 zo dňa 04. 11. 2024 zrušil v zmysle ust. § 389 ods. 1 písm. b/, c/ CSP a zároveň aby v zmysle ust. § 391 ods. 1 CSP mu vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Žalovaná bola naďalej toho názoru, že tento postup je možný aj napriek tomu, že ide o v poradí druhé rozhodnutie odvolacieho súdu, nakoľko boli naplnené podmienky pre tento postup podľa ust. § 389 ods. 1 písm. b/, c/ CSP, ktoré ustanovenia predchádzajú ust. § 390 CSP, preto má postup podľa ust. § 389 CSP prednosť pred postupom podľa ust. 390 CSP. Alternatívne žalovaná žiadala, aby odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie č. k. 12C/62/2021-962 zo dňa 04. 11. 2024 tak, že žalobu zamietne a zaviazže žalobkyňu povinnosťou náhrady trov konania, vrátane trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

17. V ďalšom vyjadrení zo dňa 03. 03. 2025 žalobkyňa, zastúpená svojim právnym zástupcom, poukázala na tvrdenie žalovanej, že sporný účet mal byť tzv. platobným miestom, ktoré využíval jej zať H. I., a teda ona nemá byť pasívne legitimná. V konaní však nikdy nebolo preukázané, že by existovala akákoľvek dohoda o „platobnom mieste“ medzi žalobkyňou a H. I., resp. medzi všetkými tromi stranami. Rozhodujúcou skutočnosťou aj podľa záväzných záverov odvolacieho súdu a v súlade s rozhodnutím súdu prvej inštancie preto naďalej zostáva, že žalovaná bola formálnou a reálnou majiteľkou bankového účtu. Už pripísaním predmetných súm na účet žalovanej vzniklo obohatenie na strane žalovanej a povinnosť toto obohatenie vydať. To, že žalovaná podľa vlastných tvrdení neskôr umožňovala manipulovať s účtom aj inej osobe, ani prípadné tvrdenia, že ona sama výbery nevykonávala (resp. vykonala len jeden z výberov) nemajú vplyv na jej pasívnu vecnú legitimáciu. Žalovaná ďalej vo svojich podaniach opakuje pochybnosti o tom, či je aktívne legitimovaná práve žalobkyňa, keďže finančné prostriedky mali pochádzať z úveru, ktorý si vzali rodičia žalobkyne. Táto otázka však už bola riešená a objasnená. Rodičia žalobkyne peniaze odovzdali, resp. poskytli (či už na základe pôžičky alebo inej dohody). Následne žalobkyňa ako vlastníčka týchto prostriedkov disponovala sumou 40.000,- eur, ktorú previedla na účet žalovanej. Žalobkyňa tak riadne doložila, že to bola práve ona, kto plnil na účet žalovanej, a tým jej vzniklo právo na vydanie bezdôvodného obohatenia. Tento záver o aktívnej legitimácii pritom už potvrdil samotný odvolací súd vo svojom predchádzajúcom rozhodnutí a tento aspekt sa považuje za ustálený. Námitky žalovanej, že jej návrhy na doplnenie dokazovania neboli akceptované a súd podľa nej znemožnil zistenie skutočného stavu veci nemožno považovať za dôvodné. Dôkazná iniciatíva strán v sporovom konaní podlieha zásadám koncentrácie konania a bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno leží na stranách od začiatku. Žalovaná si bola vedomá priebehu konania a mala dostatočný priestor navrhovať dôkazy. K tvrdenej nevyhnutnosti výsluchu H. I. už odvolací súd v predchádzajúcom rozhodnutí konštatoval, že ak by nebolo možné výsluch preukázateľne uskutočniť (z dôvodov zdravia, či z iných vážnych príčin) alebo by jeho výsluch nebol nevyhnutný, môže súd rozhodnúť aj bez neho. Navyše, z doterajšieho priebehu konania je zrejmé, že H. I. sa výsluchu opakovane vyhýba a v konaní bolo vykonaných dostatok iných dôkazov, aby mohol súd posúdiť základné skutkové okolnosti prípadu. Ani prípadná výpoveď H. I. by nemohla vyvrátiť fakt, že to bola žalovaná, na ktorej účet bola predmetná suma posielaná a v dôsledku toho došlo k bezdôvodnému obohateniu u žalovanej. Žalovaná vo svojom podaní argumentovala, že by sa jej nemali priznať na ťarchu žiadne trovy konania, prípadne by sa s ohľadom na jej majetkové pomery nemala byť zaviazaná na náhradu trov. Náhrada trov konania je spojená s procesným úspechom (zásada zodpovednosti za výsledok sporu). Ak odvolací súd potvrdí napadnutý rozsudok vo veci samej, žalobkyňa by prislúchalo aj právo na náhradu trov konania. Samotné oslobodenie od súdnych poplatkov žalovanú nezbavuje povinnosti nahradiť trovy konania protistrane, ktorá bola v spore úspešná. Žalovaná vo svojom podaní takmer výlučne opakuje tie isté skutočnosti a právne argumenty, ktoré už boli predmetom konania a s ktorými sa súdy opakovane vysporiadali. Súd prvej inštancie rozhodol vecne správne a v súlade so závermi vyslovenými aj odvolacím súdom. Žalovaná naďalej zostáva pasívne legitimovaná vzhľadom na to, že na jej účet odišli sporné platby a ona takto bez právneho dôvodu prijala finančné prostriedky žalobkyne. Skutočnosť, že mala umožniť s účtom disponovať inej osobe, ju nezbavuje povinnosti vrátiť bezdôvodné obohatenie. Pokiaľ ide o ďalšie (opakované) návrhy žalovanej na vykonanie dokazovania, tie nemôžu zvrátiť skutkové a právne závery, na základe ktorých súd prvej inštancie prisúdil žalobkyňa vymáhanú sumu. Žalobkyňa navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil v plnom rozsahu a takisto, aby bola žalovanej uložená povinnosť nahradiť žalobkyňa trovy odvolacieho konania.

18. Krajský súd v Nitre, ako odvolací súd (ust. § 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov – ďalej aj CSP) preskúmaním odvolania žalovanej zistil, že táto podala odvolanie i proti I. výroku rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým súd zamietol jej návrh na prerušenie konania. Odvolanie žalovanej proti tomuto výroku odvolací súd odmietol ako neprípustné podľa ust. § 386 písm. c/ CSP s poukazom na ust. § 357 písm. n/ CSP.

18.1 Ďalej sa zaoberal odvolaním žalovanej proti II. a III. výroku rozsudku súdu prvej inštancie, pričom zistil, že odvolanie proti týmto výrokmi je prípustné, bolo podané oprávnenou stranou (žalovanou, v neprospech ktorej bolo týmto výrokmi rozhodnuté), v zákonom stanovenej lehote (ust. § 355 ods. 1, § 359, § 362 ods. 1 CSP) a konštatoval, že odvolanie má zákonom stanovené náležitosti a obsahuje zákonom stanovené odvolacie dôvody (ust. § 127, § 363, § 365 ods. 1 CSP). Následne odvolací súd, viazaný rozsahom podaného odvolania žalovanej, odvolacími dôvodmi ako i súdom prvej inštancie zisteným skutkovým stavom (ust. § 379, § 380 ods. 1, 2, § 383 CSP) prejednal podané odvolanie bez nariadenia odvolacieho pojednávania (ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario), pričom dospel k záveru, že odvolanie žalovanej proti II. a III. výroku rozsudku súdu prvej inštancie nie je dôvodné a vo veci rozhodol rozsudkom (ust. § 392 CSP) tak, že II. a III. výrok rozsudku súdu prvej inštancie podľa ust. § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil.

18.2 Odvolací súd svoj rozsudok verejne vyhlásil dňa 17. septembra 2025, keď v zmysle ust. § 219 ods. 3 CSP za použitia ust. § 378 ods. 1 CSP oznámil miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu, na webovej stránke krajského súdu v lehote najmenej päť dní pred jeho vyhlásením.

19. Podľa Čl. 8 CSP, strany sporu sú povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podprieť svoje tvrdenia dôkazmi, a to v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu.

19.1 Podľa Čl. 11 ods. 4 CSP, súd pri rozhodovaní berie do úvahy len skutočnosti, ktoré vyšli najavo v tomto konaní, ak nejde o skutočnosti všeobecne známe alebo o skutočnosti ustanovené zákonom.

19.2 Podľa Čl. 15 ods. 1 CSP, dôkazy a tvrdenia strán sporu hodnotí súd podľa svojej úvahy v súlade s princípmi, na ktorých spočíva tento zákon.

19.3 Podľa § 149 CSP, prostriedkami procesného útoku a prostriedkami procesnej obrany sú najmä skutkové tvrdenia, popretie skutkových tvrdení protistrany, návrhy na vykonanie dôkazov, námietky k návrhom protistrany na vykonanie dôkazov a hmotnoprávne námietky.

19.4 Podľa § 150 ods. 1, 2 CSP, strany majú povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu.
Na zistenie podstatných a rozhodujúcich skutočností môže súd strany požiadať o ďalšie skutkové tvrdenia.

19.5 Podľa § 151 ods. 1, 2 CSP, skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné.
Ak strana poprie skutkové tvrdenia, ktoré sa týkajú jej konania alebo vnímania, uvedie vlastné tvrdenia o predmetných skutkových okolnostiach, inak je popretie neúčinné.

19.6 Podľa § 153 ods. 1, 2 CSP, strany sú povinné uplatniť prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany včas. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany nie sú uplatnené včas, ak ich strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania.
Na prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany, ktoré strana nepredložila včas, nemusí súd prihliadnuť, najmä ak by to vyžadovalo nariadenie ďalšieho pojednávania alebo vykonanie ďalších úkonov súdu.

19.7 Podľa § 154 CSP, prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany možno uplatniť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí.

19.8 Podľa § 162 ods. 1, 2, 3 CSP, súd konanie preruší, ak
a/ rozhodnutie závisí od otázky, ktorú nie je v tomto konaní oprávnený riešiť,

b/ pred rozhodnutím vo veci dospel k záveru, že sú splnené podmienky na konanie o súlade právnych predpisov; v tom prípade podá Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len "ústavný súd") návrh na začatie konania,

c/ podal návrh na začatie prejudiciálneho konania pred Súdny dvorom Európskej únie podľa medzinárodnej zmluvy, ktorou je Slovenská republika viazaná; uznesenie o návrhu na začatie prejudiciálneho konania súd bezodkladne doručí ministerstvu spravodlivosti.

Súd konanie preruší aj bez návrhu; v takom prípade pred vydaním uznesenia o prerušení konania upovedomí strany a dá im možnosť vyjadriť sa k dôvodom prerušenia konania.

O zamietnutí návrhu na prerušenie konania súd rozhodne spolu s rozhodnutím vo veci samej.

19.9 Podľa § 164 CSP, ak súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha súdne alebo správne konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na také konanie podnet.

19.10 Podľa § 357 písm. n/ CSP, odvolanie je prípustné proti uzneseniu súdu prvej inštancie o n/ prerušení konania podľa § 162 ods. 1 písm. a) a § 164.

19.11 Podľa § 365 ods. 1 písm. b/, d/, e/, f/, h/ CSP, odvolanie možno odôvodniť len tým, že
b/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
d/ konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
e/ súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
f/ súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
h/ rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

19.12 Podľa § 366 CSP, prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

a/ sa týkajú procesných podmienok,

b/ sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,

c/ má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo

d/ ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

19.13 Podľa § 378 ods. 1 CSP, na konanie na odvolacom súde sa primerane použijú ustanovenia o konaní pred súdom prvej inštancie, ak tento zákon neustanovuje inak.

19.14 Podľa § 379 CSP, odvolací súd je rozsahom odvolania viazaný okrem prípadov, ak

a/ od rozhodnutia o napadnutom výroku závisí výrok, ktorý odvolaním nebol dotknutý,

b/ ide o nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 a odvolanie podal len niektorý zo subjektov,

c/ určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu.

19.15 Podľa § 380 ods. 1, 2 CSP, odvolací súd je odvolacími dôvodmi viazaný.

Na vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok, prihliadne odvolací súd, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené.

19.16 Podľa § 383 CSP, odvolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie okrem prípadov, ak dokazovanie zopakuje alebo doplní.

19.17 Podľa § 385 ods. 1 CSP, na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem.

19.18 Podľa § 386 písm. c/ CSP, odvolací súd odmietne odvolanie, ak

c/ smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné.

19.19 Podľa § 387 ods. 1, 2 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

19.20 Podľa § 390 CSP, odvolací súd sám rozhodne vo veci, ak

a/ rozhodnutie súdu prvej inštancie bolo už raz odvolacím súdom zrušené, vec bola vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie a

b/ odvolací súd koná a rozhoduje o odvolaní proti novému rozhodnutiu súdu prvej inštancie.

20. Podľa § 451 ods. 1, 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej aj Občiansky zákonník), kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať.

Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

20.1 Podľa § 456 Občianskeho zákonníka, predmet bezdôvodného obohatenia sa musí vydať tomu, na úkor koho sa získal. Ak toho, na úkor koho sa získal, nemožno zistiť, musí sa vydať štátu.

20.2 Podľa § 458 Občianskeho zákonníka, musí sa vydať všetko, čo sa nadobudlo bezdôvodným obohatením. Ak to nie je dobre možné, najmä preto, že obohatenie spočívalo vo výkonoch, musí sa poskytnúť peňažná náhrada.

21. Žalovaná v odvolaní uviedla, že podáva odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie, a to proti všetkým jeho výrokom, čo znamená, že odvolanie podala i proti I. výroku, ktorým súd zamietol jej návrh zo dňa 13. 10. 2024 na prerušenie konania do právoplatného skončenia trestného konania vedeného Okresným riaditeľstvom Policajného zboru, odborom kriminálnej polície pod ČVS: ORP-929/2-VYS-NR-2023, v ktorom tvrdila, že výsledok tohto trestného konania môže mať podstatný vplyv na výsledok konania v predmetnej civilnej veci. Zamietnutie návrhu na prerušenie konania súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozsudku riadne odôvodnil (18. bod odôvodnenia jeho rozsudku), proti čomu žalovaná nevzniesla žiadnu odvolaciu argumentáciu, napriek tomu, že odvolanie formálne podala i proti tomuto, t. j. I. výroku rozsudku. V predmetnej veci je však podstatná tá skutočnosť, že podľa ust. § 357 písm. n/ CSP je odvolanie prípustné len v prípade, ak by súd návrhu na prerušenie konania vyhovel, teda ak by konanie prerušil podľa ust. § 162 ods. 1 písm. a/ a § 164 CSP. Z uvedeného treba vyvodiť záver, že pokiaľ súd návrhu na prerušenie konania nevyhovel a zamietol ho, proti zamietavému uzneseniu nie je prípustné odvolanie podľa ust. § 357 písm. n/ CSP. Tento záver platí aj napriek nesprávnemu poučeniu súdu prvej inštancie v napadnutom rozsudku o možnosti podať odvolanie aj proti výroku o zamietnutí návrhu na prerušenie konania, ktorý má charakter uznesenia. Skutočnosť nesprávneho poučenia, teda poučenia o prípustnosti opravného prostriedku proti výroku o zamietnutí návrhu na prerušenie konania zo strany súdu prvej inštancie totiž nezakladá procesnú legitimitáciu jeho uplatnenia, keďže jeho prípustnosť je zo zákona (ex lege) vylúčená. Civilný sporový poriadok v ust. § 362 ods. 3 poskytuje stranám ochranu iba v prípade nesprávneho poučenia súdu o neprípustnosti odvolania, ktorá spočíva v tom, že odvolateľ je oprávnený podať odvolanie (opravný prostriedok) v zákonom predĺženej trojmesačnej lehote plynúcej od doručenia odvolaním napadnuteľného rozhodnutia. Ak teda súd prvej inštancie v poučení odvolaním napadnutého rozsudku uviedol, že proti nemu odvolanie prípustné je (proti všetkým jeho výrokom), táto skutočnosť nezakladá právo na uplatnenie odvolania proti takému výroku, proti ktorému zákon odvolanie výslovne nepripúšťa. Odvolací súd preto odvolanie žalovanej proti výroku, ktorým súd prvej inštancie zamietol návrh na prerušenie konania a ktorý má charakter uznesenia, odmietol podľa ust. § 386 písm. c/ CSP ako odvolanie podané proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, a preto sa vecnou správnosťou tohto výroku už ďalej nezaoberal.

22. Ďalej sa odvolací súd zaoberal odvolaním žalovanej proti II. výroku rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 40.000,- eur s úrokom z omeškania 5 % ročne od 09. 11. 2021 do zaplatenia, pričom na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žalovanej vznikla povinnosť vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie v uvedenej sume, ktoré na strane žalovanej vzniklo tým, že žalobkyňa na základe inštrukcií tretej osoby (H. I.) previedla na účet žalovanej túto sumu, napriek tomu, že na to neexistoval žiadny právny dôvod. Odvolací súd bol viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie a takisto bol viazaný i rozsahom a dôvodmi odvolania žalovanej a na prejednanie odvolania žalovanej nenariadil pojednávanie, nakoľko s poukazom

na odvolacie dôvody nebolo potrebné doplniť alebo zopakovať dokazovanie. Súd prvej inštancie sa v dôvodoch svojho rozsudku dostatočne vypořiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami, jeho myšlienkový postup je dostatočne vysvetlený s poukazom na zistené rozhodujúce skutočnosti a rovnako aj s poukazom na ním prijaté právne závery. Rozsudok súdu prvej inštancie jasne, výstižne a logicky vysvetľuje, z ktorých dôkazov súd vychádzal, akými úvahami sa pri ich hodnotení riadil, ktoré skutočnosti mal z nich preukázané, ako vec právne posúdil, a teda spĺňa všetky požiadavky odôvodnenia rozsudku uvedené v ust. § 220 ods. 2 CSP. Z uvedených dôvodov sa odvolací súd v celom rozsahu po skutkovej a právnej stránke stotožnil s rozsudkom súdu prvej inštancie v napadnutom II. výroku, v podrobnostiach poukazuje na jeho dôvody, ktoré považuje za vecne správne bez potreby ich opakovať. Vo svojom rozsudku sa teda odvolací súd obmedzil len na skonštatovanie správnosti odvolaním napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie a ďalej sa zaoberal len odvolaním žalovanej proti II. výroku rozsudku, pričom bol viazaný jeho rozsahom a dôvodmi odvolania.

23. Žalovaná v odvolaní po právnej stránke uplatnila odvolacie dôvody podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b/, d/, e/, f/, h/ CSP. O naplnenie odvolacieho dôvodu v zmysle § 365 ods. 1 písm. b/ CSP ide vtedy, ak nesprávny procesný postup súdu, znemožňujúci realizáciu práv strany sporu dosiahne určitú intenzitu, ktorá odôvodní záver o tom, že celé konanie sa nejaví ako spravodlivé. Konkrétne pochybenie súdu preto musí byť hodnotené v kontexte konania (vplyv na ďalšie pochybenia, možnosť zvrátenia nesprávneho postupu, následky, atď.). Zároveň nie je možné prehliadnuť, že niektoré čiastkové práva, tvoriace právo na spravodlivý súdny proces, zákon normuje ako samostatné odvolacie dôvody. K nesprávnym skutkovým zisteniam z vykonaných dôkazov súd dospeje nesprávnym vyhodnotením dôležitosti alebo pravdivosti dôkazov, alebo porušením pravidiel formálnej logiky. Nesprávne vyhodnotenie zákonnosti dôkazu tak založí vadu konania podľa ust. § 365 ods. 1 písm. d/ CSP. Tento odvolací dôvod dopadá na akékoľvek pochybenia v procesnom postupe súdu, ktoré nie sú subsumovateľné pod ostatné odvolacie dôvody, avšak len za predpokladu, že mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. K odvolaciemu dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. e/ CSP je potrebné uviesť, že súd nie je povinný vykonať všetky navrhnuté dôkazy stranami sporu. Najmä nevykoná dôkazy na preukázanie skutočností, ktoré z hľadiska hmotného práva nie sú významné a dôkazy nadbytočné, t. j. ku skutkovým okolnostiam, ktoré už boli preukázané iným spôsobom alebo sú založené na zhodnom tvrdení strán. Neúplné zistenie skutkového stavu je však odvolacím dôvodom len za predpokladu, že príčinou neúplných skutkových zistení bola okolnosť, že súd prvej inštancie nevykonal stranou navrhnutý dôkaz, spôsobilý preukázať právne významnú skutočnosť, avšak iba samotná okolnosť, že nevykonal dôkazy stranami navrhnuté, nemôže byť v sporovom konaní spôsobilým odvolacím dôvodom. Z povahy veci vyplýva, že strana, ktorá v odvolaní uplatní tento odvolací dôvod, súčasne označí dôkaz, ktorý, hoci bol navrhovaný, nebol vykonaný a uvedie právne významné skutočnosti, ktoré hoci boli tvrdené, súd prvej inštancie nezisťoval, najmä preto, že ich nepovažoval za právne významné a ďalej, že musí ísť len o skutočnosti a dôkazy uplatnené už v konaní pred súdom prvej inštancie. V prípade odvolacieho dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f/ CSP ide tiež o vadu skutkovú, o nesprávny postup súdu prvej inštancie pri hodnotení výsledkov dokazovania, pričom súd zobral do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplynuli, prípadne neprihliadol na skutočnosti, ktoré boli preukázané. Vykonané dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti. K odvolaciemu dôvodu uvedenému v ust. § 365 ods. 1 písm. h/ CSP odvolací súd uvádza, že ide o hmotnoprávnu vadu rozhodnutia, ktorá predstavuje mylné použitie právnej normy na zistený skutkový stav alebo použitie právnej normy, ktorú na skutkový stav nemožno použiť.

24. K odvolacím dôvodom podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b/, f/, e/ CSP, ktoré žalovaná uviedla v časti „A“ svojho odvolania odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie po zrušení jeho predchádzajúceho rozsudku zo dňa 09. 08. 2023 a vrátení mu veci na ďalšie konanie a nové rozhodnutie postupoval v intenciách právneho názoru odvolacieho súdu vyjadrenom v jeho zrušujúcom uznesení zo dňa 10. 04. 2024. Preveril stav konania o obmedzenie spôsobilosti H. I. na právne úkony, pričom zistil, že menovaný opakovane nenastúpil na hospitalizáciu do zdravotníckeho zariadenia za účelom pozorovania jeho zdravotného stavu a konanie vo veci obmedzenia jeho spôsobilosti na právne úkony, vedené na Okresnom súde Nitra, bolo zastavené uznesením č. k. 35Ps/10/2021-283 zo dňa 26. 09. 2024 z dôvodu, že navrhovateľka tohto konania (manželka H. I.) vzala návrh späť. Následne súd prvej inštancie predvolal H. I. na pojednávanie konané dňa 04. 11. 2024, pričom súdu bolo doručené jeho mailové ospravedlnenie, že zo zdravotných dôvodov (Covid-19) sa pojednávania nemôže zúčastniť. K ospravedlneniu bola pripojená lekárska správa zo dňa 28. 10. 2024 od pneumológa a ftizeológa o jeho zdravotnom stave. Súd prvej inštancie vo veci rozhodol bez toho, aby H. I. vypočul, pričom žalovaná zotrvala na jeho

výsluchu s poukazom na právny názor odvolacieho súdu. Odvolací súd vo svojom zrušujúcom uznesení vychádzal z tej situácie, že H. I. sa mal s poukazom na znalecký posudok č. 1/2021 zo dňa 07. 06. 2021 podrobiť ďalšiemu posudzovaniu jeho zdravotného stavu a súd prvej inštancie mal posúdiť, či vzhľadom na výsledky tohto posudzovania ho bude možné vypočuť ako svedka. Situácia sa však zmenila v tom, že H. I. sa nepodrobil pozorovaniu svojho zdravotného stavu v zdravotníckom zariadení v období od 17. 01. 2023 do 26. 07. 2024 (napriek tomu, že mu bol v tomto období opakovane určovaný deň nástupu na pozorovanie) a ďalší termín na žiadosť jeho právneho zástupcu už nebol určený, konanie o obmedzenie jeho spôsobilosti na právne úkony bolo zastavené pre späťvzatie tohto návrhu a z iných zdravotných dôvodov sa nedostavil na pojednávanie dňa 04. 11. 2024. Odvolací súd však už vo svojom uznesení zo dňa 10. 04. 2024 konštatoval, že vo veci bude možné rozhodnúť i bez jeho výsluchu na základe už vykonaného dokazovania. Pokiaľ súd prvej inštancie takto postupoval, v jeho konaní nemožno vzhliadať porušenie procesných práv žalovanej. Žalovaná tvrdila, že výsluchom H. I. ako svedka by sa mohlo preukázať, že tento využíval jej účet a že v zmysle dohody medzi žalobkyňou a H. I. bol účet určený ako platobné miesto. Uvedené však podľa názoru odvolacieho súdu nebolo potrebné preukazovať, nakoľko bolo nesporne preukázané a v predmetnej veci je podstatné, že žalobkyňa na tento účet žalovanej poslala finančné prostriedky bez existencie reálneho právneho dôvodu (pričom sa domnievala, že tento právny dôvod na základe komunikácie s H. I. existuje), v dôsledku čoho na strane žalovanej vzniklo bezdôvodné obohatenie, ktoré je povinná vydať tomu, na úkor koho ho v určitom momente získala.

24.1 K námietke nevykonania ďalších žalovanou navrhnutých dôkazov (vypočutie A. K. a identifikácia vlastníkov účtov podľa IBAN a ich následný výsluch) odvolací súd uvádza, že navrhovanie dôkazov je právom a zároveň i povinnosťou strany sporového konania, pričom navrhnutie dôkazu automaticky nezakladá povinnosť súdu takýto dôkaz aj vykonať. Len súd rozhoduje, ktorý z navrhnutých dôkazov vykoná, a to z dôvodu, aby sa tak predišlo vykonávaniu tých dôkazov, ktoré sú pre prejednanie veci a samotné rozhodnutie irelevantné. Vykonávaním všetkých (navrhovaných aj nepodstatných) dôkazov by zároveň dochádzalo aj k mareniu rýchlosti a hospodárnosti konania. V prípade, ak súd nevykoná navrhnuté dôkazy, musí v odôvodnení rozhodnutia uviesť, prečo ich nevykoná. V takomto prípade samotné neakceptovanie vykonania navrhnutých dôkazov samo o sebe nemôže znamenať porušenie práva strany sporu. Zásah do základného práva na súdnu ochranu, či do práva na spravodlivé súdne konanie, by mohol nastať len vtedy, ak by takýto záver súdu o nevykonaní navrhnutého dôkazu bol zjavne nedôvodný, alebo by takémuto záveru chýbala predchádzajúca racionálna úvaha súdu vychádzajúca z priebehu konania a stavu dokazovania v jeho rámci, či vtedy, ak by bola strana sporu nevykonaním navrhnutého dôkazu postavená do podstatne nevýhodnejšej pozície ako druhá strana sporu v konaní. Nevykonanie dôkazov podľa návrhov alebo predstáv žalovanej nie je postupom, ktorým by jej súd odňal možnosť konať pred súdom, lebo rozhodovanie o tom, ktoré dôkazy budú vykonané, patrí výlučne súdu a nie stranám sporu. Z uvedeného potom vyplýva, že pokiaľ súd prvej inštancie nevykoná dôkazy navrhnuté žalovanou a ich nevykonanie aj riadne odôvodnil v 21. bode napadnutého rozsudku (s čím sa odvolací súd stotožňuje), nedošlo k porušeniu práva žalovanej na spravodlivý proces. Vykonanie žalovanou navrhovaného dôkazu (dopyt na dopravný inšpektorát za účelom identifikácie vlastníkov a držiteľov konkrétneho motorového vozidla) podľa názoru odvolacieho súdu presiahlo potreby predmetného konania a nebolo ho potrebné vykonať, čo bolo nepochybne dôvodom, pre ktorý súd prvej inštancie takto vykonaný dôkaz žiadnym spôsobom nevyhodnotil.

24.2 Odvolací súd je toho názoru, že ani vykonanie navrhovaných dôkazov (výsluch A. K. – bývalej kolegyne žalovanej, identifikácia majiteľov účtov v peňažných ústavoch podľa IBAN) by nevedlo k iným záverom, ako ku ktorým dospel súd prvej inštancie, nakoľko bolo nesporné, že žalobkyňa previedla peňažné prostriedky na účet žalovanej, tieto boli na účet žalovanej pripísané a v tomto okamihu vzniklo u žalovanej bezdôvodné obohatenie na úkor žalobkyne. Tvrdenie žalovanej, že z tejto transakcie nemala žiadny prospech, nakoľko s účtom disponoval a peniaze vyberal H. I., nemá na vyššie uvedený záver o bezdôvodnom obohatení na strane žalovanej žiadny vplyv, nakoľko pre posúdenie vzniku bezdôvodného obohatenia je irelevantné, ako bolo s týmito finančnými prostriedkami ďalej naložené a kto s nimi nakladal.

25. K odvolacím dôvodom podľa ust. § 365 ods. 1 písm. d/, f/, h/ CSP, ktoré žalovaná uviedla v časti „B“ svojho odvolania odvolací súd uvádza, že na vznik osobitného záväzkovo-právneho vzťahu z bezdôvodného obohatenia sa vyžaduje kumulatívne splnenie zákonných predpokladov. Prvým zákonným predpokladom je objektívny stav vzniku majetkovej výhody, resp. prospechu, merateľný a vyjadriteľný všeobecným peňažným ekvivalentom. Pojmovým znakom tohto faktického stavu však musí

byť absencia relevantného právneho dôvodu vzniku tohto obohatenia (teda výnimočne zákon alebo právna skutočnosť na základe zákona). Faktický stav majetkovej nerovnováhy subjektov právnych vzťahov teda pojmovo vyžaduje bezdôvodnosť tohto stavu. Na vznik právneho vzťahu z bezdôvodného obohatenia však nestačí existencia objektívnej skutočnosti vzniku majetkovej výhody určitého subjektu práva bez právneho dôvodu. Toto obohatenie musí ísť „na úkor“ iného subjektu práva. To znamená, že majetkový prírastok jedného subjektu sa musí v určitej peniazmi vyjadriteľnej miere prejavíť v majetkovej sfére iného subjektu. Musí teda existovať určitá kauzálna väzba medzi obohatením sa jedného subjektu (majetkový prospech) a úbytkom (ujmou) v majetkovej sfére iného subjektu. Vnútrotný psychický vzťah obohateného subjektu k príčinám obohatenia sa, je bez akejkoľvek právnej relevancie.

25.1 Posúdenie, či medzi stranami sporu vznikol vzťah z bezdôvodného obohatenia prijatím plnenia bez právneho dôvodu závisí od toho, či boli naplnené znaky skutkovej podstaty ust. § 451 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka. Týmito znakmi v prejednávanej veci je jednak skutočnosť, že žalovaná strana získala majetkový prospech, t. j., že získala plnenie a súčasne, že na toto plnenie v dobe jeho poskytnutia neexistoval žiadny právom ustanovený dôvod. V uvedenom prípade vzniká žalovanej strane povinnosť vydať to, o čo sa bezdôvodne obohatila a naopak vzniká právo toho, na úkor koho k obohateniu došlo, žiadať o vydanie tohto plnenia (ust. § 456 Občianskeho zákonníka). Vychádzajúc z vyššie citovaného ust. § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka, povinnosť vydať plnenie prijaté bez právneho dôvodu vzniká podľa zákona tomu, kto bezdôvodne obohatenie (t. j. plnenie bez právneho dôvodu) získal. Tým, kto plnenie získal, nie je osoba, ktorá má predmet plnenia aktuálne v držbe, ani osoba, ktorá plnenie skutočne spotrebovala, ale tá osoba, v prospech ktorej bolo plnené bez právneho dôvodu. Osobou povinnou vydať bezdôvodné obohatenie, spočívajúce v plnení bez právneho dôvodu je teda adresát tohto plnenia. Ak následne plnenie získa ďalšia osoba (ako tomu malo byť v tomto prípade), povinnosť vydať bezdôvodné obohatenie na takúto ďalšiu osobu neprechádza, pretože záväzkový vzťah z bezdôvodného obohatenia vzniká podľa zákona (ust. § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka) len medzi tým, kto sa bezdôvodne obohatil a tým, na úkor koho bezdôvodné obohatenie vzniklo. Predpokladom vzniku právneho vzťahu z bezdôvodného obohatenia nie je totiž zodpovednosť povinného subjektu (osoby povinnej vydať bezdôvodné obohatenie), ale existencia konkrétnej skutkovej podstaty, s ktorou zákon spája vznik tohto právneho vzťahu (v súdnej právnej veci má ísť o skutkovú podstatu plnenia bez právneho dôvodu).

25.2 Súd prvej inštancie správne skutkovo vyhodnotil, že z účtu žalobkyne bola dňa 19. 05. 2021 prevedená na účet žalovanej suma 10.000,- eur a dňa 14. 06. 2021 suma 30.000,- eur, čo vyplynulo z listinných dôkazov, ktoré sú obsahom súdneho spisu. Zároveň správne vec právne posúdil, keď zistený skutkový stav podriadil pod správnu právnu normu a túto aj správne interpretačne aplikoval. Súd prvej inštancie vyhodnotil, že na strane žalovanej došlo k bezdôvodnému obohateniu, konkrétne plnením bez právneho dôvodu. Ťažiskom tejto skutkovej podstaty bezdôvodného obohatenia je poskytnutie plnenia jedným subjektom druhému subjektu, bez počiatočnej existencie akéhokoľvek právneho dôvodu tohto plnenia. V praxi môže ísť o prípady poskytnutia plnenia osobe, o ktorej sa dlžník domnieva, že je veriteľom, plnenie tzv. nedlhu (teda plnenie domnelého dlhu, ktorý však vôbec neexistoval a pod.). Podstatným pojmovým znakom tohto prípadu bezdôvodného obohatenia je však vždy to, aby osoba poskytujúca plnenie nedisponovala subjektívnou vedomosťou o tom, že plní bez právneho dôvodu. Taktiež judikatúra sa ustálila na tom, že nároky na vydanie bezdôvodného obohatenia vzniknutého plnením bez právneho dôvodu zahŕňujú predovšetkým nároky získané tým, že poskytnuté plnenie od počiatku nemalo právny dôvod. Pokiaľ ide o skutkovú podstatu bezdôvodného obohatenia ako majetkového prospechu získaného plnením bez právneho dôvodu, je zřejmé, že k jej naplneniu, okrem už uvedených podmienok, dochádza vtedy, ak oprávnený z bezdôvodného obohatenia poskytoval obohatenému plnenie, na ktoré od počiatku (t. j. od okamihu, kedy ho oprávnený začal obohatenému poskytovať) nebol žiadny právny dôvod pre takéto plnenie za predpokladu, že o tom nemal subjektívnu vedomosť.

25.3 Žalovaná v odvolaní (rovnako ako v priebehu celého súdneho konania) namietala nedostatok aktívnej a pasívnej vecnej legitímácie. Zároveň tvrdila, že jej účet v banke, na ktorý žalobkyňa previedla spolu sumu 40.000,- eur, bolo len platobné miesto. Pokiaľ ide o aktívnu legitímáciu na strane žalobkyne, odvolací súd (rovnako ako súd prvej inštancie) nemal žiadnu pochybnosť o tom, že žalobkyňa je aktívne vecne legitímovaná, nakoľko finančné prostriedky boli prevedené z jej účtu a pre účely tohto konania je nepodstatné, akým spôsobom tieto finančné prostriedky nadobudla. Taktiež odvolací súd nemal pochybnosti o tom, že pasívna vecná legitímácia je na strane žalovanej, nakoľko bola majiteľkou

účtu, na ktorý žalobkyňa na základe inštrukcií inej osoby predisponovala finančné prostriedky a v tom okamihu vzniklo na strane žalovanej bezdôvodné obohatenie na úkor žalobkyne plnením bez právneho dôvodu. Ako už odvolací súd uviedol vyššie, aj keď následne toto plnenie získala ďalšia osoba (ako to tvrdila žalovaná), povinnosť vydať bezdôvodné obohatenie na túto ďalšiu osobu neprechádza, pretože záväzkový vzťah z bezdôvodného obohatenia vzniká podľa zákona len medzi tým, kto sa bezdôvodne obohatil (žalovaná) a tým, na úkor koho bezdôvodné obohatenie vzniklo (žalobkyňa). V zmysle judikatúry vyšších súdnych autorít je rozhodujúce, aby v čase majetkového úbytku na strane jedného subjektu (žalobkyne) neexistoval právny dôvod a tento subjekt nemal o tom subjektívnu vedomosť. Takáto situácia nastala aj na strane žalobkyne, keďže táto v priebehu celého konania zotrvala na tom, že plnenie poskytla za účelom vybavenia určitej záležitosti (získania priestorov, resp. pozemku) zo strany žalovanej, v čom ju utvrdzoval práve za žalovanej (H. I.). Nebolo sporné, že žalovaná svojmu zaťovi (resp. aj inej osobe) umožnila disponovať s jej účtom tým, že mu odovzdala bankomatovú kartu a poskytla i ďalšie údaje k svojmu účtu. Bola to teda žalovaná, ktorá svojim ľahostajným konaním umožnila tretej osobe, resp. osobám, aby disponovali s jej účtom a za toto svoje konanie je plne zodpovedná. Taktiež odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že v rámci dokazovania bolo nepochybne zistené a teda nebolo sporné, že strany sporu sa pred spornými transakciami nepoznali a nemali žiaden vzájomný zmluvný, ani iný vzťah; neexistovala tak v prípade prevodu z účtu žalobkyne na účet žalovanej žiadna právna kauza, čo vedie k záveru o vzniku bezdôvodného obohatenia na strane žalovanej plnením bez právneho dôvodu.

25.4 Pokiaľ žalovaná v rámci svojej procesnej obrany ako aj odvolacej argumentácie tvrdila, že jej účet bol len platobným miestom, s touto argumentáciou sa odvolací súd nestotožnil, pretože nevyplýva z vykonaného dokazovania, na čo poukázal už i súd prvej inštancie, ktorý sa touto námietkou podrobne zaoberal (20. bod odvolaním napadnutého rozsudku). Existencia účtu žalovanej ako platobného miesta by znamenala existenciu trojstrannej dohody, t. j. dohodu žalobkyne, H. I. a žalovanej, čo žiadnym spôsobom nebolo preukázané. Žalobkyňa v priebehu celého konania popierala dohodu o tom, že účet žalovanej mal byť platobným miestom a existencia takejto dohody nebola preukázaná ani výpoveďou žalovanej, ktorá argumentovala, že predtým, ako žalobkyňa predisponovala na jej účet sumu 40.000,- eur spolu nejednali, neboli ani v kontakte a o predisponovaní peňazí na jej účet nejednala ani s H. I. Žalovaná svoje tvrdenie, že jej účet bol len platobným miestom žiadnym spôsobom nepreukázala. V prejednávanej veci súd prvej inštancie (a v rámci odvolacieho konania aj odvolací súd) zohľadnil všetky okolnosti, ktoré predchádzali spornej transakcii, okolnosti v čase transakcie ako aj okolnosti po nej, pričom dospel k zhodnému názoru ako súd prvej inštancie, že na strane žalovanej vzniklo v určitom okamihu bezdôvodné obohatenie na úkor žalobkyne, ktoré je žalovaná povinná žalobkyňi vydať a existencia dohody o platobnom mieste preukázaná nebola.

25.5 Pokiaľ žalovaná namietala určenie dňa, kedy sa dostala do omeškania s vydaním bezdôvodného obohatenia, odvolací súd k tomu uvádza, že v priebehu celého konania žalovaná nenamietala určenie dňa, od ktorého žalobkyňa požadovala priznať jej úroky z omeškania. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že z účtu žalobkyne bola dňa 19. 05. 2021 prevedená na účet žalovanej suma 10.000,- eur a dňa 14. 06. 2021 suma 30.000,- eur. Žaloba žalobkyne o vydanie sumy 40.000,- eur spolu s 5 % úrokom z omeškania ročne z uvedenej sumy od 09. 11. 2021 do zaplataenia bola podaná na súd prvej inštancie dňa 08. 11. 2021 a žalovanej doručená dňa 22. 11. 2021 (žalovaná v odvolaní zrejme omylom uviedla, že sa tak stalo 22. 11. 2024). Žalovaná vo vyjadrení k žalobe uviedla, že vzniknutú situáciu (vydanie bezdôvodného obohatenia) riešila za prítomnosti žalobkyne v mesiaci október 2021 a nepoprela ani vyjadrenie žalobkyne na pojednávaní dňa 01. 06. 2022 o tom, že pri stretnutí so žalovanou chcela späť peniaze. Z uvedeného potom treba vyvodiť záver, že žalobkyňa sa už v mesiaci október 2021 domáhala od žalovanej vydania bezdôvodného obohatenia. Z hľadiska posudzovania vzniku nároku na úroky z omeškania v súvislosti s vydaním bezdôvodného obohatenia však súdy ustálili, že až podaním žaloby bolo možné žiadať aj úrok z omeškania s vydaním plnenia. Tento právny názor podporil aj Najvyšší súd SR poukazom na vlastné rozhodnutie sp. zn. 1 Cdo 210/2005, ktoré bolo vyhodnotené ako ustálená prax dovolacieho súdu (uznesenie Ústavného súdu SR v konaní pod sp. zn. IV. ÚS 197/2021 zo dňa 13. 04. 2021). Priznanie úroku z omeškania od 09. 11. 2021, teda odo dňa nasledujúceho po podaní žaloby, je potom dôvodné a je i v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou.

25.6 Námietka, že súd prvej inštancie na pojednávaní dňa 04. 11. 2024 rozhodol v neprítomnosti žalovanej, podľa názoru odvolacieho súdu taktiež nie je dôvodná. Žalovaná bola prítomná na predchádzajúcich pojednávaníach (dňa 01. 06. 2022, 24. 10. 2022, 12. 07. 2023), kde sa mohla k veci vyjadriť a mohla klásť otázky, pričom toto svoje právo aj využila. Odvolací súd je toho názoru,

že odročenie pojednávania konaného dňa 04. 11. 2024 zo zdravotných dôvodov žalovanej (naviac žiadnym spôsobom nepreukázaných), ako o to žiadal jej právny zástupca, by nebolo dôvodné. Žalovaná bola v priebehu celého konania, ako i na pojednávaní dňa 04. 11. 2024, právne zastúpená, na predchádzajúcich pojednávaniach bola vypočutá, pričom dôkaz o jej zdravotnej indispozícii dňa 04. 11. 2024 bol predložený súdu prvej inštancie až spolu s odvolaním zo dňa 27. 12. 2024. S poukazom na uvedené bol potom dôvodný a správny postup súdu prvej inštancie, keď vo veci rozhodol v neprítomnosti žalovanej na pojednávaní dňa 04. 11. 2024, nakoľko nevzhladol dôvod na odročenie pojednávania, čo i riadne do zápisnice o pojednávaní odôvodnil.

26. S poukazom na vyššie uvedené, odvolací súd nevzhladol v konaní súdu prvej inštancie, ani v napadnutom rozsudku žalovanou namietané odvolacie dôvody a vady podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b/, d/, e/, f/, h/ CSP, pričom ani žalovaná ich existenciu žiadnym spôsobom nepreukázala. Rozsudok súdu prvej inštancie bol zrozumiteľne odôvodnený a súd prvej inštancie v ňom náležite reagoval na všetky žalovanou vznesené námietky.

27. K podaniam žalovanej zo dňa 12. 05. 2025 (novoty v odvolacom konaní), 21. 07. 2025 (novoty v odvolacom konaní – doplnenie) a zo dňa 12. 09. 2025 (novoty v odvolacom konaní – doplnenie) odvolací súd uvádza, že odvolacie konanie sa riadi neúplným apelačným princípom, ktorý v zásade predpokladá, že skutkový stav veci sa ustáli na súde prvej inštancie na základe procesnej aktivity strán konania, ktoré sú povinné uplatniť prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany včas (čl. 8 Základných princípov CSP), najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí (ust. § 154 CSP). Ustanovenie § 366 CSP síce umožňuje odvolateľovi za výnimočných okolností použiť aj ďalšie prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, no v každom prípade sa tak musí udiť najneskôr v odvolaní. Rovnosť strán (čl. 6 ods. 1 Základných princípov CSP) sa potom prejavuje v tom, že protistrana v odvolacom konaní má právo uplatniť prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené pred súdom prvej inštancie, za splnenia podmienok podľa ust. § 366 CSP najneskôr v lehote na vyjadrenie k odvolaniu. Po uplynutí lehoty na vyjadrenie k odvolaniu tak uplatnenie prostriedkov procesného útoku, či prostriedkov procesnej obrany neprichádza vôbec do úvahy. V prejednávanej veci zastáva žalovaná v dôsledku podaného odvolania postavenie odvolateľa, čo znamená, že novoty mohla uplatniť najneskôr do uplynutia lehoty na odvolanie proti rozsudku. Rovnako to platí aj pre odvolacie dôvody, ktoré možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (ust. § 365 ods. 3 CSP). Napadnutý rozsudok bol doručený právnomu zástupcovi žalovanej dňa 17. 12. 2024, takže posledným dňom lehoty na podanie odvolania bol deň 02. 01. 2025 (najbližší nasledujúci pracovný deň, nakoľko koniec lehoty na podanie odvolania pripadol na 01. 01. 2025, teda deň pracovného pokoja), čo bol zároveň najneskorší okamih na uplatnenie prípadných novôt a na doplnenie, či zmenu odvolacích dôvodov. Žalovaná však novoty uplatnila až vo vyššie označených podaniach, ktoré boli súdu prvej inštancie doručené dňa 12. 05. 2025, 21. 07. 2025 a 12. 09. 2025, teda zjavne po uplynutí odvolacej lehoty, a teda oneskorene. Z tohto dôvodu odvolací súd nemohol na takto uplatnené prostriedky procesnej obrany a odvolacie novoty prihliadnuť a zaoberať sa nimi, resp. o tam obsiahnutých návrhoch rozhodovať. Z ust. § 366 CSP jednoznačne vyplýva, že prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany (novoty v odvolacom konaní), ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno uplatniť v odvolaní, nie kedykoľvek v priebehu odvolacieho konania. V dôsledku toho nebolo potrebné sa zaoberať ani tým, či by boli splnené materiálne podmienky na použitie novôt podľa ust. § 366 písm. a/ až d/ CSP.

28. Pokiaľ ide o odvolanie žalovanej proti III. výroku napadnutého rozsudku o trovách konania, žalovaná v odvolaní poukázala na to, že súdu dokladovala svoje majetkové pomery predložením výpisu z účtu a preukázaním toho, že dôchodok je jediným zdrojom jej príjmu. Argumentovala i tým, že súd nezohľadnil okolnosti hodné osobitného zreteľa, ktoré sa týkajú tohto konania, poukazujúc na to, že s vecou nemá nič spoločné. Odvolací súd nevzhladol pochybenie súdu prvej inštancie pri rozhodovaní o trovách konania, ani v odôvodnení tohto výroku rozsudku a považuje ho za vecne a právne správne, keďže žalobkyňa bola v konaní úspešná v plnom rozsahu uplatneného nároku. Každá strana sporu v prípade meritórneho rozhodnutia súdu si musí byť vedomá skutočnosti, že v prípade neúspechu bude niesť trovy konania. V prejednávanej veci nebolo dôvodné upustiť od tejto zásady. Súd prvej inštancie správne aplikoval ust. § 255 ods. 1 CSP a poukázal na plný úspech žalobkyne v konaní, pričom konštatoval, že dôvody hodné osobitného zreteľa nezistil. Odvolací súd dodáva, že ust. § 257 CSP možno použiť len pri splnení podmienok na priznanie náhrady trov konania a ak existujú dôvody hodné osobitného

zreteľa, ktoré musia byť výnimočné. V danom prípade, podľa zásady úspechu vo veci, patril nárok na náhradu trov konania žalobkyni a odvolací súd nepovažoval za dôvodné odvolacie námietky žalovanej o aplikácii ust. § 257 CSP. Zákon (CSP) pre rozhodnutie o nepriznaní náhrady trov konania podľa ust. § 257 CSP vyžaduje kumulatívne splnenie dvoch podmienok (existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa a existenciu výnimočných okolností), ktoré však bližšie nešpecifikuje a výklad týchto podmienok ponecháva na súdnu prax. Súd je teda povinný skúmať, či v prejednávanej veci neexistujú zvláštne okolnosti hodné osobitného zreteľa, na ktoré je potrebné pri stanovení povinnosti nahradiť trovy konania výnimočne prihliadnuť. Túto normu preto nie je možné interpretovať tak, že je aplikovateľná kedykoľvek a bez zreteľa na základné zásady rozhodovania o trovách konania. K aplikácii ust. § 257 CSP môže dôjsť aj zo sociálnych aspektov a súd pri posudzovaní dôvodov hodných osobitného zreteľa prihliada na majetkové, sociálne, osobné, zárobkové a iné pomery všetkých strán sporu (teda nielen tej strany, ktorú by podľa všeobecných ustanovení zaťažovala povinnosť nahradiť trovy konania, ale aj tej strany, ktorej majetková sféra by bola výnimočným nepriznaním náhrady trov dotknutá) a všíma si aj okolnosti, ktoré predchádzali podaniu žaloby, resp. ktoré viedli k uplatneniu nároku na súde ako i postoj strán v konaní. Dôvodom spočívajúcim v pomeroch strán je napríklad skutočnosť, že sa strana, ktorá nemala úspech vo veci, ocitne v takej závažnej sociálnej alebo majetkovej situácii, ktorá predstavuje dôvod hodný osobitného zreteľa. Je však nutné prihliadnuť aj na pomery druhej strany sporu. Toto ustanovenie slúži na odstránenie neprimeranej tvrdosti a na riešenie situácie, v ktorej je nespravodlivé, aby strana, ktorá dôvodne bránila svoje porušené alebo ohrozené práva alebo právom chránené záujmy dostala náhradu trov, ktoré pri tejto činnosti účelne vynaložila. S poukazom na obsah predloženého súdneho spisu (súčasťou ktorého je i deklarovanie majetkových pomerov žalobkyne a žalovanej), predmet sporu a priebeh konania, ani odvolací súd nezistil dôvody na aplikáciu ust. § 257 CSP v konaní pred súdom prevej inštancie, ale ani na rozhodnutie o trovách konania podľa ust. § 255 ods. 2 CSP, čoho sa domáhala žalovaná. Žalobkyňa bola v konaní pred súdom prvej inštancie úspešná v plnom rozsahu, preto o trovách konania nebolo možné rozhodnúť podľa ust. § 255 ods. 2 CSP teda tak, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo. Takýto spôsob rozhodnutia je dôvodný, ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, čo sa ale netýka predmetnej veci, nakoľko žalobkyňa mala v predmetnom spore plný úspech a žalovaná v tomto spore nemala žiadny úspech.

29. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací krajský súd podľa ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP a ust. § 262 ods. 1 CSP tak, že žalobkyni, ako v odvolacom konaní plne úspešnej procesnej strane, priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu, pretože žalovaná v odvolacom konaní úspešná nebola ani v minimálnej miere. O výške náhrady trov celého konania (prvoinštančného ako i odvolacieho) rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, a to samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník (ust. § 262 ods. 2 CSP). Odvolací súd s poukazom na vyššie uvedené (28. bod odôvodnenia tohto rozsudku) nevzhliadol žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa (ust. § 257 CSP), pre ktoré by žalobkyni nemal priznať náhradu trov odvolacieho konania, ale ani dôvody na také rozhodnutie o trovách konania, ako to navrhovala žalovaná v odvolaní.

30. Odvolací súd takto rozhodol pomerom hlasov 3 : 0 (ust. § 393 ods. 2 veta druhá CSP v spojení s ust. § 3 ods. 10 posledná veta zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1, 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1, 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. (§ 424 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1, 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 ods. 1, 2 CSP)

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada. (§ 431 ods. 1, 2 CSP)

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. (§ 432 ods. 1, 2 CSP)

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom. (§ 433 CSP)

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 434 CSP)

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania. (§ 435 CSP)